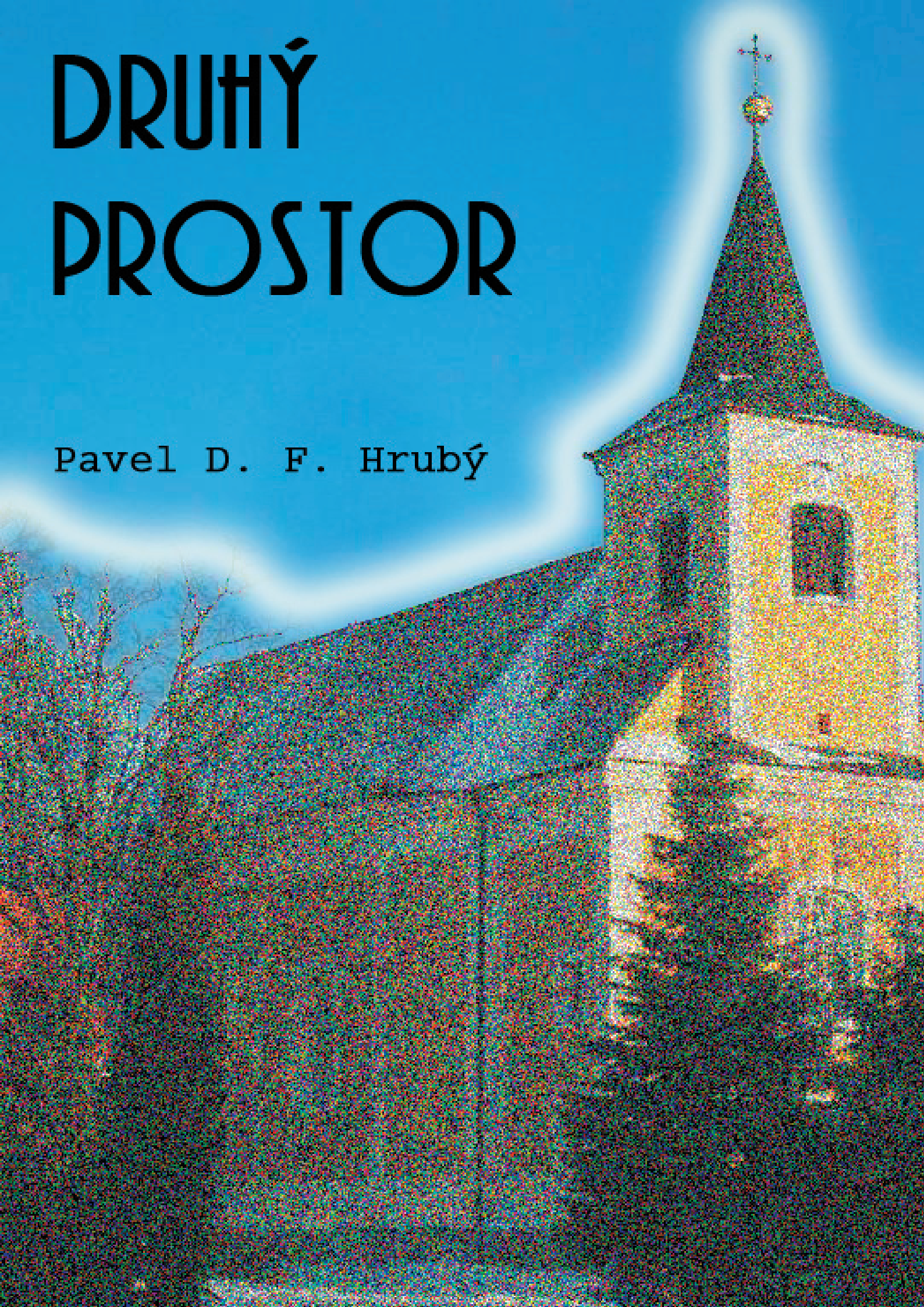


# DRUHÝ PROSTOR

Pavel D. F. Hrubý



# Druhý prostor

Pavel D. F. Hrubý

*Druhý prostor*

**Pavel D. F. Hrubý**

Copyright (C) 2007 Pavel D. F. Hrubý  
Foto na obalu: drahanský kostel.

Všechna práva vyhrazena.

Elektronickou knihu vydalo Společenství amatérských spisovatelů (SASPI)  
jako svou 1. publikaci, (C) 2007 SASPI.

Korektury textu: Pavel D. F. Hrubý  
Sazba textu a zlom: Matěj Novotný

Toto je elektronická kniha, jež je volně šiřitelná ve svém defaultním  
formátu PDF. Jakákoliv manipulace s textem zde obsaženým, tisk či  
kopírování za účelem zisku je přísně zakázáno bez souhlasu autora  
a vydavatele.

Více se dozvíte na stránkách Společenství [www.saspi.cz](http://www.saspi.cz)

Tato kniha je součástí knihovny autorů SASPI - vydání první.

# 1.

První jarní slunce nesměle svítilo do závějí, tající sníh se oslnivě leskl. Otec Pavel kráčet po mizerně prohrnuté silnici a blížil se k první chalupě „Pazderně“ na okraji Otinovsi. Byla neděle kolem poledne, mši v nedalekém Rozstání odsloužil a nyní se vracel na faru, aby alespoň trochu doplnil síly skromným obědem. Otinští chodili do kostela do Drahan, z Rozstání nikdo autem nejel a na kolo bylo ještě brzo, nejprve bude muset odtát sníh na silnici.

Za zády kněze se ozval zvuk elektromotoru a po jeho boku zastavil malý elektromobil, ze kterého se vyklonil starosta Kaláb.

„Zdravím vás, otče, nechcete svézt?“

„Dobrý den, pane starosto, rád využiji vaší nabídky.“

Pavel nastoupil, Kaláb sešlápl pedál až k podlaze a auto se s několika poskoky a sklouznutími začalo probíjet do kopce.

„Mizerná cesta, otče, jen co je pravda. Žádal jsem Vincu Piňose, aby silnici protáhl, ale ten má pořád strach o ty svoje koně, není s ním rozumná řeč, sedlák nafrněný.“

Pavel nic neříkal a užíval si pohodlí. Starosta projel dolní částí obce a u křižovatky zastavil.

„Otče, odpusťte, ale já musím domů, nebudete se zlobit, když vás vysadím?“

„Vůbec ne, pane starosto. Pomohl jste mi a já jsem vám vděčný. Ty tři kilometry dojdu za půl hodinky, nemějte starost.“

„Víte, otče, musel jsem dnes až do Jedovnice, baterku mám už skoro prázdnou a znáte to, ty limity spotřeby elektřiny. Když dám auto dobít, už si nemůžu ani pustit televizi, tedy ne že by tam něco bylo.“

Pavel se rozloučil se starostou a vykročil osvěžený do kopce. Slunce zašlo za mraky a začalo sněžit. Těžké vločky mokrého sněhu ulpívaly na kabátě a čepici, nebylo vidět na krok. Pavel kráčet jistou nohou a modlil se růženec za starostu a všechny své farníky v Otinovsi.

## 2.

U kříže na půli cesty mezi vesnicemi se Pavel na chvíli zastavil a modlitbou pozdravil svého Spasitele. Najednou se cítil unavený a bez nálady, začal uvažovat o osudu světa a civilizace, která se v posledních letech zmítala v podivných křečích.

Jak se to všechno semlelo? Nejprve to byly sebevražedné atentáty po celém světě. Muslimští fanatici dávali najevo svoji ochotu k přímé cestě do ráje, když se pro Alláha obětují. Po pár letech se začal celý muslimský svět radikalizovat, spojená vojska Arabů a Iránců zlikvidovala Izrael. A když se k této alianci připojilo Turecko, zhrzené odmítnutím připojení k Evropské unii, bylo vymalováno. Celý Balkán zanedlouho padl do rukou Turecko-Arabské aliance, bylo zabráno Bulharsko a celá ta mašinérie se zastavila na hranicích s Rakouskem a Maďarskem.

Potom zaútočili Číňané na Rusko a po několika měsících celá ta velká země, zdivočelá náhle obnoveným kapitalismem, padla a Číňané se pustili do dalších výbojů. Dobyli ještě Pobaltí, Ukrajinu, Moldávii a Rumunsko. Dál se nedostali, protože Maďarsko se spolu se Slováky opevnilo a Německo s chutí pohltilo Česko, Polsko a Rakousko, aby postavilo nárazníkové pásmo mezi Číňany a zbytek Evropy. Evropská unie se rozpadla, skandinávské státy, Španělsko a Portugalsko obnovili svoji suverenitu. Británie se spojila s Irskem a spokojila se s ostrovním panstvím. Francie ve spojení se zeměmi Beneluxu se distancovala od militaristické politiky obnoveného Německého císařství. Osamocené Švýcarsko se neobtěžovalo s nikým spojovat a dál si žilo svoji účinnou politikou věčně suverénní země. Itálie zažila občanskou válku, ve které byli místní komunisté poraženi a celá země se stala katolickým Papežským státem.

Politická krize podpořená několika ataky nových chřipkových virů vedla k podstatnému úbytku obyvatelstva. Nejvíce škody nadělala naprostá neochota Turků, Arabů a Číňanů dodávat do Evropy ropu. Těžba v Severním moři a Atlantiku nemohla stačit ani chemickému průmyslu, dopravní systém na ropě založený se během pár měsíců rozpadl a nastal návrat k páře na železnici a koňským potahům na cestách. Dálnice zely prázdnotou a postupně zarůstaly trávou, která si jako věčný bojovník našla cestu vrstvami asfaltu i betonu. Nedotčena zůstala sice elektrická energetická soustava, ale nároky na elektřinu byly natolik enormní, že musela být zavedena regulace.

Německý průmysl se začal pomalu vzpamatovávat a u Volkswagenu se objevil nový dopravní prostředek – elektromobil, který musel stačit alespoň

na krátké vzdálenosti, jelikož problém baterií se doposud nepodařilo nikomu vyřešit a těžké akumulátory znesnadňovaly elektromobilům pohyb.

Vrátil se zlatý věk železnice. Na delších elektrifikovaných tratích se obnovila dálková doprava lidí i zboží a na regionální tratě nastoupily staré parní lokomotivy, které se podařilo zachránit nadšencům pro železniční nostalgii.

Život v české kotlině a na Moravě byl dosti krušný. Elektromobil si mohli dovolit jen ti nejbohatší, německá správa příliš nepřála civilizaci, velká města byla epidemiemi značně zasažena, takže největší štěstí měli lidé ze vzdálených obcí. Tím získala na významu i Dražanská vrchovina, která byla po léta považována za konec světa. Navíc v okolí Vyškova vznikly v bývalém vojenském prostoru mohutné utečenecké tábory, kde našli nový nuzný domov ti, kteří z Ruska a Ukrajiny zavčas zmizeli. Byli to lidé, kteří neměli žádnou naději. Německé úřady je sice nenechaly zemřít, ale práci sehnali jen někteří a zbytek se jen tak protloukal za ostnatými dráty táborů a čekal na denní přiděl potravin.

Církev se snažila nejchudší lidi co nejvíce podpořit, a to vedlo k vzestupu její popularity. Do kostela nyní chodila většina lidí na vesnicích, rovněž ve městech se vliv církve stal rozhodujícím. Komunisté byli lynčováni, jelikož nejvíce připomínali divoký čínský režim, a politika už tak rozháraná se úplně rozpadla. Říšský státní správce vládl pevnou rukou, moc úřadů nebyla novým režimem v žádném případě podlomena.

Otce Pavla úvahy natolik zaměstnaly, že si málem ani nevšiml prvních Dražanských domků. Za pár minut byl na faře a ohřál si oběd, který mu ráno donesla jedna obětavá farnice. Nemohl si stěžovat, najedl se do sytosti a odebral se k pracovnímu stolu, aby pokračoval ve svízelném psaní kroniky svých farností.

### 3.

V pondělí po ranní mši si otec Pavel dodal odvahy a zavolal na konzistoř.

„Rada Pánek, pochválen buď pán Ježíš Kristus,“ ozvalo se v telefonu.

„Až na věky, pane rado. Tady je Pavel Verner, administrátor v Drahanech. Chtěl jsem se zeptat, jak dopadla moje žádost o auto.“

„Verner, Verner, aha tady, žádost byla zamítnuta.“

„Pane rado, nechci na vás naléhat, ale mám na starosti čtyři obce a dvě farnosti. Do druhého kostela to mám přes osm kilometrů a většinou musím na kole nebo pěšky.“

„Otče Pavle, musíte si uvědomit, že jsou kněží, co mají na starosti i deset farností na velké ploše. Ti auto opravdu potřebují. Nemůžeme poskytovat drahou techniku všem, kdo si o ni řeknou. Navíc bychom vám museli vyjednat zvýšení limitu spotřeby elektřiny, byla by to spousta starostí a spousta peněz.“

„Nezlobte se, pane rado, chtěl jsem se jen zeptat.“

„Tak máte odpověď. A už sem nevolejte. Nebo budete přeložen do pohraničí a tam si užijete auta, až se vám to líbit nebude.“

Pavel si povzdychl a odložil telefon. Mohl se sice ještě odvolat k arcibiskupovi, ale to by mohlo kurii dost pobouřit a patrně by ho opravdu čekalo přeložení. A v Drahanech zase tak špatně nebylo, i bez auta.

Vydal se do obchodu, aby doplnil zásoby. Obchod byl taky nejlepším zdrojem informací v obci, tedy když nepočítáme hospodu, kam Pavel ze zásady nechodil. Na schodech u obchodu jej odchytila vdova Baráková.

„Otče, už jste to slyšel o té nové sektě?“

„Nevím, co máte na mysli, paní Baráková.“

„No v Otinovsi se objevil nějaký člověk a přesvědčoval lidi, že se mají obrátit k nějaké jeho bohyni. Říkal jí nějak divně, jako Karmika, nebo něco takového.“

„Karmika... nebyla to karma?“

„Ne, otče, Karmika. Mají obětiště někde u Bílého kříže.“

„U Bílého kříže? V lese? A to tam chodí teď v zimě?“

„Chodí, otče, chodí, hlavně mladí. To víte, jsou zvědaví.“

„Budu se muset poptat, děkuji vám, paní Baráková.“

Pavel šel na faru a dumal nad novým náboženstvím, které se mu usazuje v revíru. Karmika, divné jméno, připomíná to indickou tradici, ale Hare

Kršna už snad v Česku ani není, lidi teď nejsou na Asii zrovna zvědaví.

„Otče Pavle, otče Pavle!“

Pavel se obrátil a zjistil, že za ním běží mladá Anička Cášková, která se pomátla pro svoji nešťastnou lásku k jednomu německému úředníkovi.

„Otče Pavle, já se tak bojím těch Číňanů.“

„Aničko, Číňané jsou odsud na stovky kilometrů daleko.“

„Ale oni prý střílejí ty rakety!“

„Teď už nic nestřílejí, Aničko. V Prostějově jedna raketa, pravda, vybuchla na letišti, ale to už je pět let, neboj se, nic nám nehrozí.“

„Opravdu?“

„Opravdu, Aničko, kdo by střílel rakety do Drahan?“

Anička odešla, ale Pavel byl nahlodaný. Skutečně žádné nebezpečí nehrozí? Nikdy není nic jistého. Číňané sice zatím používali jen konvenční zbraně, kdyby však chtěli atomovou hlavicí zasáhnout, dejme tomu, utečenecký tábor u Vyškova, mohli by to odnést i lidé v Drahanech. Snad nebude tak zle, řekl si a hned jak donesl nákup na faru, vydal se do kostela a tam se dlouze modlil za rozum pro čínské velitele.

## 4.

Jaro postoupilo, byla polovina března a Pavel prodléval v Nivě, kde poskytnul svátost nemocných staré paní Krausové. Vyšel z domu a nadechl se čerstvého jarního vzduchu. Slunce svítilo a ptáci zpívali, prostě krásný den, ve kterém nebude ani ta hodinka pěší cesty do Drahan protivná. Nahmatal na svém skautském růženečku na prstě křížek a začal se modlit.

„Pane, slyšíte mě?“ ozvalo se mu za zády vysloveno s podivným měkkým přízvukem.

Pavel se ohlédl a spatřil malého mužika, který k němu přiběhl z cesty od Vysočan.

„Pane, máte chvíli?“

„No prosím,“ řekl Pavel, protože nikdy neodmítl rozhovor s pocestným.

„Já jsem Pantěj, neměl byste zájem o spirituální osvěžení?“

„Co prosím?“ zeptal se Pavel, jelikož to byl on, kdo by měl duchovní služby nabízet.

„Jsem knězem bohyně Kalmiky, pane. Bohyně vás ráda přivítá ve své svatyni.“

Pavel už měl na jazyku jadrnou odpověď, ale cosi mu říkalo, aby se jednoznačného odmítnutí zdržel.

„A kde je ta svatyně, Pantěji?“

„Kousek odtud, pane. Pod kopcem odbočíte doleva k lesu a dojdete k hájence. Tam se dáte cestičkou napravo kolem loňské paseky a dojdete ke svatyni.“

„U Bílého kříže?“

„Ano, kousek odtud. Vidím, že se tu vyznáte. Jste mladý člověk plný elánu, bohyně by vás jistě přijala za svého stoupence.“

„No jak myslíte, člověče. Snad někdy jindy,“ řekl Pavel a měl se k odchodu.

Mužik stál na rozcestí a díval se za Pavlem. Tak Kalmika, ne Karmika. Potrefená bohyně, na to by si měl posvítit. Odpoledne zašel Pavel do knihovny a požádal o připojení k internetu. Knihovnice mu ochotně poskytla přístup k počítači a Pavel zkoumal odkazy na sektu bohyně Kalmiky. Nic nenašel. Že by nějaká místní specialita?

Za pár dní procházel Pavel Otinovsí a potkal starostu Kalába.

„Jak se máte, starosto?“

„Ani se neptejte, otče. Byl jsem v Protivanově na policii. Ztratil se Ivan Mánek. Jeho otec zuří a proklíná toho parchanta Pantěje, co mu prý syna odlákal.“

„Říkáte Pantěj, starosto?“

„Ano, otče. Prý je to kněz jakési bohyně, či co. Policisté se vyptávali několika mladých, kteří prý k té bohyni chodili. Potom pročesali les u Bílého kříže, našli pár svíček a nějaké kamení. Policie nevěří, že to má něco společného se zmizením Ivana.“

„To je zajímavé, starosto. Nevíte, kdy se tam ti mladí scházejí?“

„Prý každý pátek večer. Ale pochybuji, že tam teď půjdou. Budou mít strach, že se jim něco stane.“

Pavel si nechal své názory pro sebe a v pátek v podvečer nasedl na kolo a vydal se do Otinovsi. Za křižovatkou odbočil doprava na cestu ke hřišti, jel úvozem polní cesty k údolí Bílé vody a pak tlačil kolo kopcem k lesu, kde se říkalo „V Březinách“. U Bílého kříže uhnul k hájence, nechal tam u plotu kolo a plížil se pasekou nahoru k místu, které mu popsal Pantěj.

U vysoké jedle tam stálo několik děvčat a chlapců a naslouchali zanícenému kázání kněze Pantěje. Pavel byl našťvaný, ale držel se v zákrytu, aby ho nikdo neviděl, a poslouchal taky.

„Bohyně Kalmika je dobrotivá a přijme každého. Je bohyní jara, takže její čas nastává. Minulý týden nás poprvé navštívila, pojd'te ji vzývat, ať se objeví i dnes.“

Mužik se obrátil k jednomu kameni a zapálil svíčky. Všichni poklekli a posadili se na paty. Pantěj něco mumlal a všichni mu na skrytý signál odpovídali jakýmsi anglickým výkřikem, kterému Pavel nerozuměl. Najednou se za kamenem objevil zářící kruh o velikosti dospělého člověka a z kruhu vystoupila mladá žena s čelenkou, v bohatých našasených šatech, které jí zavlály kolem nohou.

„Ó velká bohyně, vítáme tě na zemi, vítáme tě v naší společnosti, přijmi naše díky a úctu,“ volal Pantěj anglicky hlasem, kterého by se u něj Pavel nenadál.

Všichni mu odpověděli nějakou mantrou, bohyně obešla improvizovaný oltář a přívětivě se usmála na své přívržence.

„Bud'te vítáni, moji milí,“ řekla zpěvavým altem bezchybně vyslovovanou angličtinou. „Přišli jste za mnou a já vám nabízím svoji cestu poznání. Každý z vás, kdo se rozhodne mě následovat, může jít se mnou.“

Mezi shromážděnými to zašumělo a chvíli se nic nedělo. Pak vstala jedna dívka a přistoupila k bohyni. Pavel v ní poznal zcestovalou Anežku Klímovou z Drahan. Tahle dívka přece byla až v Americe! To se nechá

zblbnout nějakou místní bohyní?

„Zdravím tě, děvče,“ zaspívala bohyně. „Jak se jmenuješ?“

„Anežka.“

„Pojď se mnou, Anežko. Dovedu tě do svého nebeského chrámu, kde ti bude poskytnuta moudrost věků. Až se vrátíš na tento svět, budeš vyprávět o životě, který čeká na všechny mé následovníky. Buďte zdraví, moji milí.“

Kalmika vzala Anežku za ruku, pozdvihla spojené ruce jako při tanci a odváděla Anežku ke svítícímu kruhu. Anežka vstoupila do kruhu, Pavel viděl, jak se jí klepou kolena, a zmizela.

Kalmika se již měla k odchodu za svojí ovečkou, když tu náhle vyskočil Pavel zpoza stromu, rozběhl se k oltáři a zvolal: „Kalmiko! Jdu taky!“

Mezi mladými to zase zašumělo, ale nikdo se neměl k protestům. Kalmika vzala Pavla za ruku a postrčila ho ke kruhu. Pavel vstoupil do kruhu a prošel jím. Ocítl se v nějaké tmavé prostoře. Uviděl Anežku, jak na něj poulí oči z rohu místnosti, a postřehl, že se dívka vznáší v prostoru. I jemu bylo najednou nějak lehce, země od něj ustoupila a on letěl vzduchem k Anežce.

„Otče...“ spustila Anežka.

„Shut up!“ zvolal Pavel. Právě včas. Kruhem vletěla do místnosti Kalmika a kruh pohasl.

## 5.

Kalmika si prohlížela svoje dva stoupence, vznášela se kousek od nich a její šaty vlály v beztíži. Potom stiskla něco ve své pravé ruce a na druhé straně místnosti se otevřel kruhový průchod, kterým dopadalo do místnosti jasné světlo.

„Chyťte se madel a pokuste se proletět dveřmi, mládeži. Nu pajechali!“ řekla Kalmika a zručně se protáhla průlezem.

Pavel s Anežkou ji následovali. Ocitli se ve válcové místnosti, kde byly na stěnách připevněny nějaké kusy nábytku. Skříňky, stolek a několik sedadel s popruhy. Všechno to bylo situováno volně kolem celého obvodu válce. V jednom křesle seděl mladý muž.

„Ivane, ahoj!“ zvolala Anežka.

„Ahoj Anežko,“ odpověděl chlapec smutně.

„Nu, vy se znáte, dobrá. A co ty. Jak se jmenuješ?“ zeptala se Kalmika Pavla.

„Pavel, paní.“

„Dobře, Pavle. Mládeži, usad'te se tu, já se půjdu převléct a pak vám vysvětlím vše potřebné.“

Pavel s Anežkou mávali rukama i nohama a snažili se dostat k sedadlům. Ivan dívce pomohl, takže se posadila a přetáhla si popruh kolem těla. Farář ještě chvíli zápasil s beztíží a pak i on vklouzl do sedadla a připoutal se. Když se podíval na Anežku, poznal, že má slzy na krajíčku. Povzbudivě se na ni podíval a křečovitě se usmál.

„Jsi tu nějak rychle, Anežko. Myslel jsem, že naše bohyně přijde zase až za týden,“ začal Ivan.

„Ale ona přišla za týden po tom, co jsi s ní odešel ty,“ řekla Anežka.

„To je nesmysl, Anežko, uplynula snad jen půlhodina.“

„Ivane, nedělej si ze mě legraci. Jsi tu už týden a machruješ.“

„Fakt jsem tu teprve půl hodiny. Kalmika mi řekla, že si tady mám sednout, tak sedím, hledím na Jupiter a najednou jste tu vy dva. Půl hodiny, nic víc.“

„Na co že hledíš?“ zeptala se Anežka poplašeně.

„Na Jupiter. Táhle mezi skříňkami je průzor, vidíš to?“

Dívka se zadívala tím směrem a vydechla. Pavel oba sledoval a pak se taky podíval do průzoru. Majestátní planeta plynula vesmírem, velká červená skvrna svítila z oblasti rovníku. Evidentně to byl Jupiter. Jak se ale mohli ocitnout tak daleko?

Pavel ještě zkoumal planetu, když do místnosti vplula Kalmika v modré kombinéze.

„Tak vás tu vítám, mládeži, ve svém nebeském chrámu. Opravdu se tu naučíte spoustu věcí, například jak žít ve vesmíru. Nebude to ale zadarmo. Musíte si svůj pobyt odpracovat a jen já rozhodnu, kdy se budete moci vrátit, pokud se budete moci vrátit.“

„Ty ovšem nejsi žádná bohyně, Kalmiko,“ řekl Pavel lámaně, protože už anglicky od gymnázia nemluvil.

„Když ti to udělá dobře, tak ti povím pravdu. Pocházím z planety Zarja, která je ve svém vývoji dále než Země. Takže jsem pro vás bohyně, nebo prostě starší a moudřejší.“

Kalmika se usmála podivným způsobem. Jeden koutek úst se zvedl a druhý klesl.

„A teď k vašim povinnostem. Naučíte se žít v beztlížném stavu, naučíte se používat skafandr a pak se přesunete na měsíc Io, kde budete provádět geologický průzkum a těžbu nerostů podle našich potřeb. Časem vás bude více, počet mých stoupců jistě poroste. Když se budete chovat vzorně, budu vás učit moudrosti naší planety.“

Mezitím vklouznul do místnosti Pantěj, proletěl kolem a zmizel v průlezu na druhé straně. Kalmika se za ním ohlédla a pak pokračovala v instruktáži.

„Nyní jsme v naší malé společenské místnosti. Tady se budete učit, tady budete jíst. Vaše skupina je první, takže si všechno musíme teprve vyzkoušet. Máte nějaké dotazy?“

„Ivan říká, že je tu teprve půl hodiny, ale odešel s tebou před týdnem,“ řekla Anežka.

„V jeho subjektivním čase uběhla půlhodina, ve tvém subjektivním čase uběhl týden. Objektivně teď po Zemi bloudí dinosauři, ale to nám nevádí, protože až se budete vracet, tak se přesunete opět do vaší doby. Je to jasné?“

„Takže jsme přes ten kruh cestovali prostorem i časem,“ konstatoval Pavel.

„Výtečně, Pavle. Ten kruh, jak naše zařízení nazýváš, je časoprostorový portál fungující na principu kvantové mechaniky. Je to vlastně řízená obousměrná červí díra s vysokým prvkem stability, pokud vám to něco říká.“

Nikdo nic nenamítal, všichni byli stále dost vyděšení. Kalmika otevřela jednu skříňku a vyndala nějaké tácky.

„Tady máte svačinu, přichyťte si to pružinou na stolku a opatrně

vyndejte žlutý sáček. Pak mi ho podáte a já do něho zavedu teplou vodu. Slepíčí polévka, vot těchnika!“

Pavel vyprostil sáček nejrychleji, podal ho Kalmice a po chvílce ho měl zpátky.

„Tady nahoře je náustek, musíš polévku opatrně srkat. Jinak se nám vylije do prostoru a bude nám tu poletovat jako rej žlutých kuliček.“

Všichni tři pak vysáli svoje sáčky s polévkou a Kalmika jim do jiných sáčků napustila studenou vodu a vyrobila oranžádu. První jídlo ve stavu beztlíže bylo poněkud divoké, přece jen troška polévky Anežce unikla a Kalmika ji pak honila ve vzduchu s houbou v ruce. Když byli po jídle, přiletěl Pantěj a rozdal všem třem nějaké přístroje. Byly to speciální spektrografické analyzátoři hornin. Kalmika vysvětlovala, jak se používají a jak se vyhodnocují údaje, které se zobrazují na displeji.

„V praxi budete navlečení ve skafandrech, takže to bude o něco obtížnější. Ale zvládnete to, nemějte strach.“

Po instruktáži Kalmika zavedla tři poutníky průlezem a rozcestím chodeb do jiné místnosti, kde byla lehátka uzpůsobená pro spaní ve stavu beztlíže. Ukázala jim, jak se uložit a jak se zajistit popruhy, aby nevypadli.

„Váš subjektivní čas je nyní kolem půlnoci. Tady na stanici je teprve poledne, ale na jiný časový režim si zvyknete. Takže se teď snažte rychle usnout, ať si odpočinete a můžete si zase užívat naší pokročilé techniky. Dobrou noc.“

Kalmika zhasla a odplula z místnosti. Nikdo nic neříkal, všichni byli unavení. Pavel ležel na lůžku a modlil se růženec, protože breviář si sem nějak zapomněl vzít. Vkládal do modlitby úmysly za tuto zvláštní civilizaci, která potřebuje v době třetihor těžít nějaké nerosty na Jupiterově měsíci. Nakonec usnul ukolébán jemným hučením agregátů zajišťujících podporu života.

## 6.

Když se poutníci probudili, stál v průlezu Pantěj a odvedl Pavla a Ivana do místnosti osobní hygieny, kde jim vysvětlil, jak se mají v beztíži opatřit. Kalmika stejnou instruktáž poskytla ve druhé místnosti Anežce. Potom Pantěj přinesl tři overaly, do kterých se poutníci navlékli a svoje původní šaty naskládali do pytlů, které Pantěj odnesl do nějakého skladiště.

Pokračovala instruktáž o práci s analyzátory. Pantěj donesl nějaké kamení ve velkém sáčku, rozdál je poutníkům a ti pak určovali podíl hornin, které se ve vzorcích nalézaly.

Život na stanici se pomalu ustálil. Kalmika a Pantěj stále něco našim poutníkům vysvětlovali a ti se raději snažili zachovat podle jejich rad a pokynů. Ocítnout se tak daleko a v prostředí natolik zvláštním, to nedávalo žádnou naději na únik.

Spektrografické analyzátory byly jen prvním stupněm na dlouhém pochodu. Poutníci se museli naučit používat skafandry pro pohyb na měsíci, jelikož Joviánská atmosféra se dýchat nedala. Seznamovali se s tím, jak se skafandr obléká, aby si byli schopni poradit sami a bez pomoci. Pak se učili používat zařízení, které skafandr obsahoval. Důležité bylo mít pod kontrolou systém podpory života a termoregulační systém. Další podstatná věc bylo komunikační zařízení, pomocí kterého se mohli dorozumívat mezi sebou a zároveň se s nimi mohla spojit stanice a ubikace.

Ubikace, kterou si měli postavit na povrchu měsíce, představovala další krok poznávání. Byl to systém nafukovacích polokoulí z plastiku, které se po vystavění měly vyztužit kovovou kostrou. I ubikace měla systémy podpory života a termoregulaci, navíc zde byla hygienická zařízení, kuchyně, ložnice, přechodové komory, skladiště, prostě spousta věcí, které musel mít poutník na cizím vesmírném tělese po ruce.

Následovalo seznámení se stroji, které budou používat. Jednalo se o lehká vozítka s velikými koly a speciální těžební zařízení se systémem pneumatických kladiv, rypadel a dopravníků. Poutníci se používání těchto zařízení učili na тренаžérech, které byly na stanici instalovány a obsahovaly řadu programů s různě obtížnými postupy a simulacemi havárií.

Pavel se všechno učil a po očku sledoval chování obou stálých obyvatel stanice. Bylo mu jasné, že tato instruktáž povede k jedinému: k vysazení na povrchu měsíce Io, odkud už nebude návratu. Jediná příležitost k útěku byla zde na stanici. Nic svým druhům neříkal, protože je nechtěl strašit a taky by nerad vzbudil pozornost Kalmiky a Pantěje.

O volných chvílích Pavel poletoval po stanici a nahlížel do různých místností a skříněk.

„Pán je zvědavý, což?“ zeptala se Kalmika, která ho přistihla.

„Máte tu spoustu zajímavých věcí. Nikdy jsem si nemyslel, že se ocitnu ve vesmíru.“

„Co jsi vlastně dělal na Zemi, Pavle?“

Pavel chvíli váhal a pak řekl: „Staral jsem se o naplnění duchovních potřeb lidí.“

„Takže psycholog? To bych si nemyslela, že tu budu mít takového odborníka. Dobře, že to vím. Až přivedu další, bude možná potřeba občas někoho podržet. Školený psycholog v posádce, to je ternó.“

Pavel Kalmice nijak nevyvracel její omyl, stále držel své skutečné poslání v tajnosti. Anežka to samozřejmě věděla, nicméně poté, co ji tak nehezky anglicky okřikl v přechodové místnosti, neodvážila se nikomu nic říci.

Při jedné ze špionážních výprav objevil Pavel jakýsi dálkový ovladač, který se pohodlně vešel do ruky a byla na něm dvě tlačítka. Jedno mělo tvar kruhu a druhé kruhu s dvojitým okrajem. Pavel vyzkoušel ovladač v přechodové místnosti. Stiskl tlačítko s dvojitým okrajem a dveře do společenské místnosti zapadly. Druhým stiskem se zase otevřely. Tohle musí být ono!

Když byla po dalším obědě pohoda, dal si prst na ústa a pak ukázal ovladač Anežce a Ivanovi. Zdálo se, že pochopili. Pantěj zrovna odlétl a Kalmiku neviděli za celý ten den ani jednou. Pavel ukázal k přechodové místnosti a sám do ní první vklouzl. Stiskl jednoduché kulaté tlačítko a objevil se světelný kruh ve stěně naproti přechodu do společenské místnosti. Pavel protáhl portálem hlavu a najednou vypadl z kruhu na druhou stranu a uhořel se do kolena o kámen, na kterém byly patrné zbytky svíček. Byl v Březinách. Rychle se vrátil a pokynul ke kruhu Anežce a Ivanovi. Oba prošli portálem a zmizeli na druhé straně. Pavel se už už chystal taky kruhem projít, když tu náhle do místnosti vletěl Pantěj a udeřil Pavla napřaženou pěstí. Ovladač vypadl Pavlovi z ruky, Pantěj ho zachytil a červí díru uzavřel. Potom se znovu vrhl na Pavla, zaklesl se kolem jeho boků nohama a šikovně mířenou ranou pěstí ho knokautoval.

## 7.

Pavel se probral připoutaný k jednomu ze sedadel ve společenské místnosti. V prostoru před ním poletovali Pantěj i Kalmika.

„Co jsi to chtěl dokázat?“ zeptala se našťvaná Kalmika.

„Milá tak řečená bohyně, unesla jsi nás na tuto stanici a chtěla jsi po nás otrockou práci. Proč bychom se měli podvolit tvému záměru?“

Kalmika nic neříkala, ale ubalila Pavlovi facku, až mu vytryskla krev z nosu a vznášela se v prostoru stanice. Kalmika začala nadávat, našla houbu a začala krev zachycovat. Pak houbu připlácla Pavlovi na tvář, aby krvácel bez nebezpečí poškození vybavení stanice.

Po několika minutách dala znamení Pantějovi, ten vyvlekl Pavla ze sedačky a postrkoval ho přes rozcestí chodeb do jedné místnosti, kde Pavel doposud nikdy nebyl. Kalmika stiskla nějaké tlačítko a otevřela portál. Pantěj Pavla postrčil a ten dopadl na kolena do nějaké místnosti s normální gravitací.

Pantěj i Kalmika vyskočili z portálu za ním, popadli Pavla pod rameny a vlekli ho do jakési kanceláře, kde seděl mohutný muž s ustupujícími vlasy.

„Genadiji Petroviči, mám špatné zprávy,“ začala Kalmika nějakým slovanským jazykem, který Pavel zprvu nebyl schopen zařadit. „Tento muž osvobodil naše dva vycvičené těžaře a sám chtěl utéct.“

Muž se nadvzděl na židli a pozoroval Pavla.

„Co jsi zač?“ zeptal se stejnou řečí.

„Jsem Pavel Verner, katolický kněz,“ odpověděl Pavel česky.

„Katolický kněz! Kalmiko, můžeš mi vysvětlit, co dělal katolický kněz na tvé stanici?“

„Já, já nevím, Genadiji ...“

„Kalmiko!“ zařval muž. „Nechal jsem tuto akci na tobě a ty mi přivedeš katolického kněze! Copak si myslíš, že je tak hloupý, aby pro nás pracoval jako havíř?“

Pavel se dovtípil smyslu vyřčených slov a anglicky se Kalmiky zastal: „Pane Petroviči, Kalmika nevěděla, kdo jsem, vnutil jsem se k ní, když to nečekala.“

„Jmenuji se Paustovskij, Petrovič je otěčestvo. Proč jste se ‚vnutil‘ na stanici?“

„Kalmika se vydávala za bohyni, tak jsem ji chtěl zkontrolovat, to víte, konkurence.“

„Kalmiko, ty jsi durak, kam až vidíš.“

„Předpokládám, že nejste bohové, pane Paustovskij. Spíš mi připomínáte obyvatele Země ruské národnosti,“ řekl Pavel.

„Ach jo. Jistěže máte pravdu, pane Verner. Jsme uprchlíci z Ruska. Utekli jsme před čínskou okupací pomocí technologií, které se podařilo vyvinout v našem ústavu. Zbudovali jsme kolonii tady na planetě Zarja v hluboké minulosti a připravujeme se k boji za osvobození našeho národa. Kalmika měla vybudovat odloučenou základnu u Jupitera, odkud bychom náš útok vedli. Jste Čech, takže asi chápete naši situaci. Němci už u vás jednou byli a teď se vám tam znova roztahují, u nás máme Číňany, co dodat?“

„Při vší úctě, pane Paustovskij, koho napadlo unášet zrovna Čechy? Nemyslíte, že to způsobí podezření, když budou mizet mladí lidé?“

„Koho to napadlo? Samozřejmě Kalmiku. Prý jste nesmírně šikovný národ, který si jistě bez problémů poradí s naší pokročilou technikou. Myslel jsem, že to má Kalmika promyšlené, netušil jsem, že to takhle pokazí.“

„Genadiji Petroviči, máme přerušit nábor?“ zeptala se Kalmika.

„Pochopitelně, vy dva pitomci. Vraťte se na stanici a vyčkejte dalších pokynů,“ odpověděl Paustovskij.

„A já?“ zeptal se Pavel.

„Co s vámi?“ začal Paustovskij. „Když se vrátíte, můžete nás prozradit, a to by bylo nemilé. Budete muset zůstat zatím tady, dokud nevymyslíme něco lepšího.“

Paustovskij zavolal nějakého svého referenta a nechal Pavla odvést do jídelny ústavu, kde se mohl osvěžit. Když měl Pavel za sebou vydatný oběd, přišel Paustovskij a odvedl ho před budovu.

„Tady ve městě Novaja Moskva žije většina obyvatel kolonie, kteří se připravují na osvobození naší vlasti. Kromě toho máme několik průmyslových a zemědělských středisek. Můžete si vybrat, kde budete chtít žít, já vám nehodlám nic poroučet, pod podmínkou, že vy nebudete naše pravoslavné věřící přesvědčovat o jediné pravé víře v papeže.“

„Když dovolíte, pane Paustovskij, měl bych lepší nápad.“

„A to?“

„U nás na Moravě, kousek od obce, kde působím a kde jsem byl Kalmikou zverbován, žije dosti velká skupina utečenců z Ruska a okolních zemí. Jsou to lidé jako vy, jen neměli tolik štěstí, aby se dostali do vašeho stroje času. Žijí v táborech a nemají co na práci. Nepochybuji o tom, že by z nich mohli být dobří pracovníci na měsíci Io. Váš národ je pevný a rozhodný, když mu jde o jeho vlastní svobodu. Jistě by s vámi souhlasili a dobrovolně by šli do akce.“

„To není špatný nápad, pane Verner. A jakou roli byste v tom chtěl hrát vy?“

„Například bych mohl uklidnit německé úřady, co se našich únosů týče. A pomoci Kalmice s přesvědčováním vašich spoluobčanů v táborech.“

„Myslíte to vážně?“

„Pochopitelně. My katoličtí kněží máme takový zvyk: pomáháme potřebným a stojíme za jejich zákonnými právy.“

Paustovskij dovedl Pavla do ústavu, aktivoval portál a protáhl kněze zpět na stanici u Jupitera.

„Kalmiko, Pantěji, kde jste?“

„Tady, Genadiji Petroviči,“ řekla Kalmika a vplula do místnosti s portálem na Zarju.

„Zavedete pana Vernera zpátky na Zemi do jeho času a nejlépe dost rychle po tom, co jste ho odtamtud odvedli. Pochopitelně se vyvarujete paradoxů a časových smyček. Pantěji, ty deaktivuješ výstup portálu a přenesesh ho na místo, které ti pan Verner ukáže. Budete se věnovat náboru dělníků pro Io v utečeneckých táborech, kde žijí naši lidé. Rozumíš, Kalmiko? Žádná hra na bohyně a unášení občanů Německého císařství!“

„Rozumím, Genadiji Petroviči,“ řekla Kalmika sklesle.

Paustovskij pak odešel zpět na Zarju a portál se za ním uzavřel. Pantěj odletěl do přechodové místnosti a chvíli něco kutil na panelu. Pak vzal ovladač a aktivoval portál.

„Udělej, co je třeba, Pantěji,“ řekla Kalmika. „Potom se vrať a budeme pokračovat podle nového plánu ústředí.“

Pantěj přisvědčil a prošel portálem, Pavel ho následoval. Ocitli se u vysoké jedle v Březinách, jen pár kroků od sebe spatřili Anežku a Ivana. Ti se otočili a nevěřili svým očím. Otec Pavel se vracel a spolu s ním Pantěj!

„Otče Pavle,“ spustila Anežka, když se k oběma mužům přišourala.

„Vy jste taky utekl? A co Pantěj, ten taky?“

„Ne, Anežko. Poslyš, Pantěji, jak daleko jsme ode dne, kdy jsme se na stanici vypravili?“

Pantěj bez váhání odpověděl: „Je poledne následujícího dne, pane Verner.“

„Dobře, děti,“ řekl Pavel. „Vrátíte se domů a řeknete, že jste byli na výletě. Ty, Anežko, to budeš mít snadné. Ivan se bude muset víc kroutit. Musíte svoje blízké přesvědčit, že je vše v pořádku, a o svém dobrodružství u Jupitera pomlčíte. Je vám to jasné?“

„A proč bychom to měli dělat, Pavle, tedy pane Vernere?“ ptal se Ivan.

„Protože je to v zájmu velkého množství lidí, kteří nyní žijí v porobě. Pokud se o našich dobrodružstvích někdo dozví, může to znamenat problémy. Pamatujte: i vy budete mít problémy!“

Pantěj demontoval panel portálu a vložil ho do igelitové tašky. Pavel pak všechny odvedl ke svému kolu a společně vyrazili dolů do Otinovsi.

## 8.

„Ivane, ty darebáku, kde jsi byl?“ spustil starosta Kaláb, který naši podivně oblečenou čtveřici potkal na návsi.

„Zabloudil, pane starosto,“ řekl bez váhání Pavel.

„A týden bloudil někde v lese. Otče, tohle nemyslíte vážně?“

„No, řekněme, že nebloudil jen v lese. Prostě se vydal na takový výlet...“

„Mně je jasné, na jaký výlet ses vydal, Ivane, táta tě spráská jako psa, zvlášť, pokud jsi mu vzal nějaké peníze,“ řekl starosta, kroutil hlavou a šel do budovy školy, kde měl svoji kancelář.

Ivan se vydal domů a Pavel s Anežkou a Pantějem putovali dál do kopce k Drahanům. Na faře Pavel doporučil Pantějovi, aby nevystřkoval ani hlavu, převlékl se do civilního oděvu a šel do kostela, aby se pomodlil a získal sílu k dalšímu působení.

„Otče, vy jste tady?“ ptala se vdova Baráková, když Pavel zamykal kostel.

„A kde bych měl být, paní Baráková?“

„Vždyť jste dnes ráno nesloužil mši. Mysleli jsme, že se vám něco stalo.“

„Nic se mi nestalo, jen jsem měl nějaké neodkladné řízení v Otinovsi a okolí.“

„To jsem ráda, ženské budou jistě taky rády, když jim to řeknu.“

„Tak jim to vypovězte, paní Baráková,“ řekl Pavel, povzdychl si a šel na faru.

Pantěj seděl v kanceláři, ani nedutal. Pavel zvedl telefon a zavolal na policii v Protivanově. Řekl policistům, že už našel Ivana Mánka, osobně ručí za to, že je vše v pořádku, a doporučil vše nechat na Ivanových rodičích. Policista nejprve napjatě poslouchal a pak se rozesmál. Pavel si povzdychl a telefon položil.

Potom farář vyhrabal ve stodole staré kolo a dovezl ho k Pantějovi.

„Tohle si oprav, Pantěji. Jistě to jako zkušený kosmonaut zvládneš. Náradí najdeš v garáži.“

O oběd se Pavel s Pantějem rozdělil. Potom nasedli na kola a vyrazili zkratkou na Nové Sady a pak dolů přes Studnice do Rychtářova. V Dědicích odbočili doleva a dojeli před bránu utečeneckého tábora. Strážný v německé uniformě si je povýšeně měřil a ruku držel na samopalu, který měl na popruhu přes rameno.

„Dobrý den, jsem katolický kněz Verner z Drahan a jedu za utečenci s duchovní pomocí.“

„A ten druhý chlápek?“ ptal se strážný bezchybnou češtinou.

„To je můj asistent, ministrant, rozumíte?“

„Ale jistě, jeďte dál, otče, když máte tu odvahu. Počkejte, vystavím vám propustku, abyste se pak dostali zpátky.“

Tábor byl rozlehlý a dělil se na sekce, které měly samostatné ústředí a jídelny. Pavel s Pantějem se bez problémů dostali přes všechny brány. U jedné jídelny postavili kola ke zdi a vešli dovnitř.

„Věnujte mi pozornost, vážení,“ řekl Pavel neohroženě anglicky, i když mu bylo jasné, že se zde určitě nacházejí konfidenti, kteří donášejí Němcům.

„Za pár dní se tu zastaví paní, která vám nabídne určitou zajímavou práci. Tady Pantěj vám řekne více, najdete ho před jídelnou zítra ráno.“

Potom oba vyšli z jídelny, vzali kola a vydali se dál do lesa. Ostatní je třeba nechat na táborové šeptandě, zítra ráno se jistě najdou zájemci o ‚zajímavou práci‘. Kalmika to bude muset zorganizovat. Pavel pobaveně přemýšlel o tom, co si vymyslí a jak to podá svým soukmenovcům. To už naštěstí nebude jeho starost.

Došli do houští, kam nebylo vidět ze žádné strážnice, a Pantěj tam zabudoval panel portálu. Potom podal Pavlovi ruku, aktivoval portál a vrátil se na stanici. Kruh portálu pohasl. Farář uklidil Pantějovo kolo a sám se vydal dolů k hlavní bráně. Propustka fungovala, nikdo se ho neptal, kde nechal svého asistenta. Pavel dojel do Rychtářova a vydal se pěšky vedle kola dlouhým stoupáním domů do Drahan.

## 9.

Život běžel v normálním rytmu, Pavel sloužil mše, poskytoval svým farníkům duchovní útěchu a jen v těžkých snech se mu vracely vzpomínky na pobyt ve vesmíru. Jednou ráno, když se vracel z kostela, uviděl před farou dva muže v dlouhých kabátech. Věděl, že je zle. Ti Němci taky nemají žádnou fantazii, pomyslel si.

„Státní policie. Vy jste Pavel Verner?“

„Ano.“

„Půjdete s námi.“

Elektromobil nejnovější konstrukce se drkotal po špatné silnici lesem na Žárovice. Pavel seděl vzadu obklopen dvěma muži. Ti Němci nemají žádnou fantazii. Do skoku mu ale nebylo. Gestapo je pořád gestapo, ať je jakákoliv doba.

Na bývalém náměstí Rudé armády v Prostějově odvedli muži Pavla do kanceláře svého šéfa.

„Takže vy jste Verner?“ začal muž v obleku.

„Ano, stále nechápu, čím vám mohu sloužit.“

„Letos 18. března jste se objevil v utečeneckém táboře v Dědicích a pár dní na to začali mizet utečenci. Co nám k tomu řeknete?“

„Nezlobte se, pane, ale já nechápu. Jsem katolický kněz, obchodem s lidmi se nezabývám.“

„Prý jste tam prohlásil, že se objeví nějaká paní, co bude nabízet zajímavou práci.“

„To je pravda. Ale já jsem myslel, že uvítáte, když budou utečenci řádně zaměstnaní.“

„Neštvěte mě, Verner. Vy dobře víte, co se stalo po tom, co jste se v táboře objevil. Tak ven s tím.“

„Našli si práci a odešli. To je normální, nebo ne?“

„Jenže oni neodešli bránou, pane Verner. Oni odešli někudy jinudy. A já se ptám: kam a jak odešli?“

„To vám těžko můžu říci. Měl byste se zeptat pana Pantěje, co mě do tábora doprovázel. Ten o té zprostředkovatelce věděl více.“

„Jenže ten Pantěj zmizel taky!“ křičel státní policajt. „Uteklo celkem 2854 utečenců. To není normální, to je nějaká podvrtná činnost!“

„Utečenci utekli, já myslím, že je to normální. Mají to tak nějak v popisu práce.“

„Vy si ze mě děláte legraci? Ale to vám neprojde. Zavřu vás, až

zčernáte.“

Služba odvedla Pavla do cely. Mysleli si asi, že ho zlomí. Ale zlomit zkušeného kosmonauta není tak lehké. První, co Pavel udělal, bylo, že si vymohl telefon a zavolal na konzistoř.

„Pan rada Pánek? Rád vás slyším, pane rado. Tady je Pavel Verner, administrátor v Drahanech. Stal jsem se z nějakého nepochopitelného důvodu vězněm gestapa, myslel jsem, že byste to rád věděl.“

„Čeho že jste to vězeň?“ nechápal rada.

„Státní policie Německého císařství. Pouze jsem použil starší označení této instituce.“

„S vámi jsou jen problémy, otče Vernere. Řeknu to panu arcibiskupovi. Určitě bude mít radost.“

Pánek zavěsil, Pavel jen pokrčil rameny a nechal se dovést zpět do cely. Pobyl tam skoro celý den, než si ho znovu zavolal velitel.

„Pane Vernere, opravdu nám nechcete pomoci s těmi utečenci? Velice bychom vaši pomoc uvítali,“ začal velitel servilně.

„Já vám nemohu říci nic jiného, než že prostě odešli za prací. Kam a jakým způsobem, to není moje starost.“

„Dobře, pane Vernere. Omlouvám se vám za způsobené nepohodlí. Zasadil se za vás státní sekretář papeže Jana XXIV. a Německé císařství si váží přátelství a podpory Papežského státu. Uvítáme, když se na vyšších místech zmíníte, že s vámi bylo dobře zacházeno.“

Pavel vyšel z budovy a radostně se nadechl čistého vzduchu. Tak to bychom měli. Jelikož věděl, že večerní autobus jen tak nepojede, vydal se do centra a navštívil hlavní kostel, kde se dlouze modlil za Státní policii, papeže i Kalmiku a Pantěje. Snad jsou tam v tom víru času v bezpečí.

## 10.

Začátkem června si Pavla zavolal Pánek na konzistoř a musel se dostavit osobně. Pověsil na kostelní dveře cedulku, že toho dne nebude mše, a odjel na kole do Protivanova, odkud jezdil autobus do Prostějova. Cesta elektrickým autobusem byla normálně protivná. Bylo nabito a autobus těžce vzdychal v každém sebemenším kopečku. Dojeli pochopitelně se zpožděním, takže ranní vlak do Olomouce byl už dávno pryč.

Pavel si koupil jízdenku a posadil se na perón. Byl pěkný letní den a Pavel vždy rád pozoroval cvrkot na nádraží. Přijel vlak od Chornice, lokomotiva vyfoukla oblaka páry a pak odjela k vodárně pro doplnění vody do kotle. Rozhrkaný pantograf se přiřítíl na pátou kolej a po chvíli pokračoval na Nezamyslice. Pavlův vlak přijel o něco později, opět pantograf a opět náležitě rozhrkaný. Ty vozy mají snad sto let, pomyslel si Pavel.

V Olomouci na nádraží byl normální zmatek, lidé proudili tam a sem, nastupovali, vystupovali, Pavel přišel před budovu a nacpal se do přeplněné obstarožní tramvaje. U domu vystoupil a dal se nalevo cestou do kopce. Rada Pánek už na něho čekal.

„To je dost, otče Vernere, chce s vámi mluvit pan arcibiskup.“

Rada volal na arcibiskupství a dostalo se mu pokynů, aby i s Pavlem přišli co nejdříve. Přešli přes náměstí a po chvílce stáli před arcibiskupem Troníkem.

„Pojďte, pánové, a posaďte se,“ řekl arcibiskup. „Otče Pavle, církev si váží vašeho působení, ale máme tu takový problém: dnes ráno byl v Praze unesen říšský státní správce Karl Heinz a na naše arcibiskupství došel e-mail, že v tom má prsty nějaký Pantěj. Znáte ho?“

„Před časem jsem se setkal s mužem toho jména, otče biskupe, ale nemám nejmenší tušení, kde je a co dělá. Kdo posílal ten e-mail?“

„Nějaká paní Kalmika, tu taky znáte?“

„Taky jsem se s ní setkal. Ale proč by Kalmika unášela říšského správce?“

„To nevím a ani neříkám, že ho unesla právě ona. Ale v tom mailu se výslovně zmiňuje o vás, otče Pavle. Nevíte, co to znamená?“

„Možná mi chtěla dát nějaké znamení, otče biskupe.“

„Znamení. To je pěkné. Jenže já teď stojím před otázkou, zda mám obsah tohoto e-mailu předat německé policii a vystavit vás tak stíhání, ze kterého vám tentokrát nepomůže ani svatý otec osobně. Únos nejvyššího úředníka říše v naší zemi je velmi vážná věc, to jistě chápete.“

„Otče biskupe, můžu s vámi mluvit soukromě?“

„Jistě. Pane rado, počkejte laskavě v předpokoji,“ řekl naprosto klidně arcibiskup.

„Otče biskupe, ta Kalmika je osoba, která působí jako zprostředkovatel ruského odporu proti Číně,“ začal Pavel.

„Cože? Vy jste se zbláznil, otče Pavle. Podporovat Rusy proti Číně! Nemyslíte, že máme dost problémů i bez toho? Nemyslíte, že německá přítomnost v naší vlasti je dostatečně nepřijemná? To do toho musíte míchat ještě Číňany?“

„Otče biskupe, nemohl jsem odmítnout pomoc potřebným.“

„Tedy křesťanská láska je toho příčinou? Nevíte, že takové jednání může mít politické důsledky pro celou církev?“

„Jsem si toho vědom, ale řekněme, že jsem neměl zrovna na vybranou. Vlastně jsem byl taky unesen, pokud to tak mohu kvalifikovat.“

„Napřed křesťanská láska a teď projev jako od nějakého advokáta. Co se to s vámi stalo, otče Pavle?“

„Sám nevím, otče biskupe, nějak jsem se do toho zamotal.“

„Zamotal. Výstižně řečeno. Teď je mi jasné, že ten mail Němci dostat nesmí. Jenže co budeme dělat s Pánkem? Už o tom ví a já o jeho věrnosti církvi dost pochybuji.“

„Tak ten mail vymažte a můžete tvrdit, že nikdy nedošel. Kalmika ho jistě neposlala z nějaké pevné IP adresy, aby se dal vypátrat.“

„Z IP čeho?“

„IP adresa, to je takové označení každého počítače v internetu. Na střední škole jsem se o počítače zajímal, takže proto to vím.“

„Vy mě stále překvapujete, otče Pavle. Špion co se vyzná v počítačích a doporučuje svému biskupovi, aby lhal. Pro tentokrát vás ještě budu krýt, protože je to v zájmu církve. Pánka nechám být a pokud něco podnikne, tak ho vyhodím. Ale říkám vám na rovinu: ještě jeden průšvih a vydám vás světské spravedlnosti.“

Pavel odcházel od arcibiskupa ve špatné náladě. Politika na nejvyšší úrovni, to je i na zkušeného kosmonauta příliš. Co to jen tu Kalmiku napadlo posílat mail zrovna arcibiskupovi? Ta ženská je fakt hrozná a pro svoji práci se vůbec nehodí. A ještě unese říšského správce.

# 11.

V červenci hlásila televize, že říšský státní správce Heinz byl nalezen. Prý prohlásil před císařskou radou, že je třeba urychleně zasáhnout vojenskou silou proti Číně, jelikož její panství nad Ruskem je naprosto bezprecedentně šílené. Dva dny na to ohlásila televize, že Karl Heinz zahynul při dopravní nehodě. Pavel si myslel svoje.

Když se druhého dne objevil Pantěj, nebyl ani překvapený.

„Pane Verner, musíte mi pomoci.“

„A co pro tebe můžu udělat, Pantěji, ty nešťastníku?“

„Mám tu pro vás balíček, prý je to důležité, říká Kalmika.“

„Aha, tak Kalmika říká. Pantěji, vy dva jste pitomci, kteří by měli sedět někde na statku na Zarje a ne se míchat do tajných operací. Co je v tom balíčku?“

Pantěj balíček rozbalil a vyndal kompaktní disk.

„Takže takto. Nějaké důležité informace? Pro mě?“

„Tedy ani ne, pane Verner, spíš pro německou vládu.“

„Tak proč to nepošlete německé vládě a místo toho chodíte za mnou?“

„Když ona se to musí dozvědět jinak, rozumíte?“

„Ne, nerozumím.“

„Musí se to dozvědět z médií, musí to být veřejné tajemství.“

„Veřejné tajemství. Pantěji, já nemám slov. Co po mně, u samotného Pána Boha, vlastně chceš? Abych to donesl do nějaké soukromé televize, aby to všichni viděli na vlastní oči?“

„To nechám na vás, pane Verner. Jistě najdete způsob, jak to udělat.“  
Pantěj odešel a Pavel zamyšleně hleděl na CD ve své ruce. Byla to nějaká vypálená pirátská nahrávka, nebo co. Přesto se odvážil a zašel do knihovny.

Počítač mu byl opět zpřístupněn bez řečí, Pavel vložil CD do mechaniky a prohlížel jeho obsah. Byl tam pouze jeden dokument. Když ho otevřel, zesinal. Zápisky říšského státního správce Karla Heinze. Rychle disk vytáhl a zamaskoval na počítači veškeré stopy, že tam nějaké CD kdy bylo.

Co teď? Tohle se nedá na území říše zveřejnit, to by byla sebevražda. A poslat to někam poštou by byl taky risk. Mohlo by se to ztratit. Zavolal na konzistoř a požádal o povolení pouti k ostatkům svatého Petra do Říma. Kupodivu mu bylo vyhověno.

Vyrazil s minimálními zavazadly a s útrpností snášel dlouhou cestu vlakem přes Rakousko a Itálii až do Říma. Tam nejprve skutečně navštívil

sklepení pod bazilikou svatého Petra a dlouze se modlil u hrobu prvního papeže. Potom vstoupil do nitra Vatikánu a požádal o setkání se státním sekretářem Totzim.

„Návštěva z Česka? Vítám vás, otče Pavle. Zdá se mi, že jsem vaše jméno už slyšel.“

„Máte dobrou paměť, monsignore, na jaře jsem měl malé nedorozumění se státní policií.“

„Aha, tak to jste byl vy? Nemám rád státní policii, ať se jedná o jakýkoliv stát. Tu německou zvlášť, nějak mi to připomíná polovinu minulého století.“

„Ani nevíte, jak je to podobné, monsignore, dokonce nosí dlouhé kabáty.“

„Němci nikdy neměli žádnou fantazii. Ale s tím jste za mnou nepřišel, že ne?“

„Ne, monsignore. Mám tu takovou věc. Kompaktní disk s důležitými zprávami,“ řekl Pavel a důležitě se rozhlížel po místnosti, zvláště po telefonu a počítači.

„Myslíte, že tu mám nějaké štěnice? Toho bych se nebál. Svatý otec nemá potřebu sledovat své podřízené a o své lásce ke státní policii jsem vám říkal. Nic tu není, můžete mluvit.“

„Na tom disku jsou zápisky německého říšského státního správce v Praze, pana Karla Heinze.“

„Heinze? Otče Pavle, jak jste k tomu přišel?“

„Dal mi to jeden dobrý přítel, pokud tak mohu toho muže mdlého rozumu označit.“

„Hloupý špion? Samé lepší zprávy. Jste si jistý, že o tom nikdo neví?“

„Doufám, že ne. Jinak jsem mrtvý muž, jako Heinz.“

„Alespoň vy nejste hloupý. Co s tím mám podniknout já?“

„Podle mínění jedněch hloupých špionů je to třeba zveřejnit. Myslel jsme, že vy si najdete nějaký způsob.“

„Tak mínění hloupých špionů. To jsou u vás v Česku všichni kněží tak zainteresováni do politiky?“

„Myslím, že ne, monsignore. Mně se to tak nějak přihodilo a věřte mi, že z toho nemám sebemenší radost.“

„Uvidím, co se dá dělat. Necháme to trošku uležet, abyste nebyl v podezření, dejte mi ten disk.“

Pavel se disku rád zbavil, se státním sekretářem se rozloučil a odpoledne se ještě zúčastnil pravidelné hromadné audience u svatého otce v aule

Pavla VI. Druhý den ráno odjel zpět na Moravu a vrátil se bez jakýchkoliv otázek do života svých farností.

## 12.

„Jmenuji se Karl Heinz a tuto zprávu jsem sepsal pro případ, že by se mi něco stalo. Před nedávnem ke mně přišel muž malé postavy a řekl, že se mnou chce mluvit jeho šéfová. Když jsem namítal, že nemám čas, hodil na zem nějakou věc a vytáhl pistoli. Z té věci na zemi vytryskl proud světla a zformoval se do zářícího kruhu. Muž mě prostrčil kruhem a já jsem se ocitnul v beztížném stavu na nějaké kosmické lodi. Muž přišel svítícím kruhem za mnou a pistolí mě dirigoval do vedlejší místnosti. Vzpomínám si, jak jsem se plácal v beztíži a jen s velkým úsilím se mi podařilo pomoci madel, které mi muž ukázal, protáhnout průlezem.

Když jsem se připoutal na jakémisi sedadle, vlétla do místnosti žena, která se představila jako Kalmika. Řekla mi, že je nanejvýš nutné, aby se Německo angažovalo v procesu osvobození Ruska z Čínské okupace. Namítl jsem, že jako říšský státní správce v Česku nemám žádnou možnost něco takového ovlivnit, Kalmika mě však přesvědčovala, že jistě mám konexe, pomocí kterých bych mohl na německou vládu zapůsobit.

Rozhovor trval několik minut, pak mi nabídli nějaké občerstvení. Nesmím zapomenout, že ten malý muž na mě stále mířil pistolí, takže má situace byla krajně nepříjemná. Kalmika mi řekla, že když Německo na Čínu zaútočí, tak se mu dostane značné podpory místního hnutí odporu, které si ale samo o sobě netroufá Rusko osvobodit. Jelikož je mi známo stanovisko naší vlády k Čínské otázce, přesvědčoval jsem Kalmiku, že Německo v žádném případě na Čínu útok nepodnikne. Řekla mi, abych se sám přesvědčil, že život v Rusku není možný.

Dali mi nějakou injekci, která prý obsahovala čip, pomocí něhož mne najdou a dostanou zpět. Dostal jsem nějaké doklady a místní peníze. Potom mě dirigovali zpátky do svítícího kruhu, jenže tentokrát jsem se neocitnul ve své pracovně, ale v nějakém polorozbořeném ústavu v Moskvě.

Vyšel jsem na ulici a pozoroval okolí. Zasmušilí lidé chodili kolem, po vozovce se pohybovala nějaká auta, viděl jsem několik uniformovaných policistů, z nichž někteří byli patrně Číňané. Šel jsem po ulici k bloku domů, kde jsem zahlédl označení hotelu. Došel jsem ke kontrolnímu stanovišti, kde si čínský policista dlouho prohlížel moje doklady a nakonec si nepokrytě řekl o 100 jüanů, aby mne pustil dále. Uplatil jsem policistu a spěchal do hotelu. Tam jsem musel znovu předložit doklady a recepční se v nich značnou chvilí hrabal, nakonec mi poskytl klíč s podmínkou, že doklady ponechám v recepci. Odešel jsem do pokoje, abych si odpočinul a rozmyslel si, co budu

dělat dál.

Když jsem z hotelu odcházel, řekl si recepční o 100 jüanů a pak mi vydal doklady. Bylo mi jasné, že tímto způsobem přijdu na úplatcích o všechny peníze během jediného dne. Navštívil jsem restauraci a objednal si jídlo. Za moc nestálo, byla to nějaká ryba se zatuchlými bramborami. Když jsem jedl, přišli do restaurace policisté a začali se vybavovat s nějakým mužem v obleku. Muž jim zjevně odporoval, jeden z policistů vytáhl pistoli a prostřelil mu hlavu tak, že jeho krev a mozek přistály až na mém stole. Rychle jsem zaplatil a restauraci opustil, aniž bych dojedl. Byl to otřesný zážitek, připadal jsem si jako v pekle.

U bezpečnostní kontroly na ulici jsem byl opět dlouze perlustrován a nakonec sloužící policista přivolal posily a dal mne zatknout. Nevěděl jsem, proč mě sebrali, a snažil jsem se chatrnou ruštinou vyzvědět, co bude následovat. Dovedli mne na stanici, kde se mě nějaký důstojník vyptával, jak jsem se do Moskvy dostal a jaký je můj účel pobytu. Řekl jsem, že jsem obchodní cestující, to se však důstojníkovi nezdálo, nechal mě prohledat a pak jsem byl odveden do nákladního auta, ve kterém se krčila řada dalších lidí obou pohlaví.

Auto vyrazilo od stanice a vezlo nás městem. Ocitli jsme se na okraji města a pokračovali dál až k nějaké bráně, za kterou se ukrýval tábor. Všichni jsme byli pod hlavněmi samopalů směřování k jedné z budov. Jedna žena kulhala a vlekla se za námi v povzdálí. Čínský voják namířil samopal a zabil ji. Potom nám poručil, abychom ji uklidili. Byl jsem jedním z těch, kteří se o zastřelenou měli postarat. Pod dohledem vojáků jsme ji dotáhli k jámě, ve které bylo vidět pod vrstvami vápna spoustu dalších mrtvol. Voják nám poručil, abychom ženu hodili do jámy a zasypali vápnem. Potom jsme byli odvedeni do baráku a dveře se za námi zavřely.

Druhý den nás auty odvezli na staveniště nějaké továrny a měli jsme stavět potrubí od továrny někam do polí. Dlouhé a těžké díly trubek o průměru přes půl metru jsme vytahovali na podstavce a upínali širokými pásy ze železa. Vojáci kolem nás chodili a každou chvíli někoho z nás zmlátili čakanem z tvrdého dřeva. Večer jsme byli odvedeni k autům a vrátili jsme se do tábora. Nastoupili jsme na apelplatz a nějaký důstojník si nás prohlížel. Pokud u někoho zjistil, že je na pokraji sil, ukázal na něho a voják se samopalem tohoto nešťastníka na místě zabil. Potom jsme museli naše mrtvé druhy odnést do jámy a teprve potom jsme dostali najíst.

Nikdo se nás nepokoušel nějak vyslýchat, neměli jsme žádné doklady, nepatřili jsme už do lidské společnosti. Rmutné dny v otrocké práci pokračovaly, jediným důležitým okamžikem bylo stát na apelplatzu

zpříma a předstírat, že máme dost síly, jinak následovala jistá smrt. Nikdo ze zadržených nebyl Číňan, všechno to byli Rusové. Dozvěděl jsem se od nich, že tento tábor smrti je jen jednou z hrůz, které v jejich zemi nyní vládnou. Lidé byli mláceni na ulicích, pokud nemohli poskytnout úplatek, byli jim odebírány děti a vraždu nepohodlné osoby jsem viděl na vlastní oči. Nedokázal jsem pochopit, jak mohou být tak krutí obyvatelé země s tak bohatou kulturou, jako je Čína. Bylo mi řečeno, že je to normální, jelikož si Číňané zajišťují nový prostor pro svůj život, protože je jich strašně mnoho a stále jich přibývá. Podobně prý si vedli před lety v Tibetu, nyní je na řadě Rusko.

Po několika dnech se nedaleko mě otevřel zářící kruh a já jsem do něj s nadějí vstoupil. Ocítl jsem se na kosmické lodi, kde mi Kalmika poskytla základní lidské potřeby a pak mě dopravila pomocí světelného kruhu zpátky do Prahy.

Nebyl jsem nikdy žádný milovník ruského národa. Víím, že Rusové poskytli světu mnohé vynálezy, znám ruské umělce, jejichž sláva prošla celým světem. Přesto jsem tento národ považoval za zaostalý a neschopný vládnout sám sobě. Dlouhá léta komunismu přivedla tuto zemi téměř k zániku. Víím, že i sami Rusové připravovali svým soukmenovcům podobné vyhlazovací tábory. Všechny tyto myšlenky se mi honí hlavou, když uvažuji o perspektivách evropské civilizace. Pokud Číňané budou chtít ovládnout další země Evropy, pak je jich dost k tomu, aby takový záměr dovedli k hořkému konci. Jestli nepodnikneme rozhodné kroky na osvobození Ruska, potom si musíme sami sobě přičíst odpovědnost za možnou zkázu našich zemí.

Budu se nyní pokoušet u německé vlády prosadit vojenské tažení proti Číně za cílem osvobození Ruska. Víím, že to bude těžké. Proto jsem sepsal tuto zprávu a hodlám ji předat Kalmice. Pokud budete číst tyto řádky, pak je nanejvýš pravděpodobné, že jsem se stal obětí politického boje. Neváhejte a zasaďte se u svých politických vůdců za pomoc okupovanému Rusku. Jen tak si Evropa zachová naději na svůj život tváří v tvář Čínské rozpínivosti.“

## 13.

Dopis Karla Heinze uveřejnily jedny noviny v Papežském státě a ještě téhož dne jej převzaly všechny světové agentury. Světem proběhla vlna sympatií s okupovaným Ruskem. V Německu se lidé bouřili proti vládě, která vede jejich zemi ke zkáze, velký ohlas způsobil Heinzův dopis v Americe. Spojené státy otevřeně prohlásily svoji podporu okupovaným zemím.

Pavel všechno sledoval s rozporuplnými pocity. Bylo mu jasné, že Rusko je v těžké situaci a zaslouží si podporu. Jenže zorganizovat vojenskou akci v tak velké zemi bylo krajně obtížné. Vyhlásil ve svých farnostech měsíc modliteb za Rusko a další okupované země, což vedlo k návštěvě státní policie.

„Pan Pavel Verner?“

„Ano, co si přejete?“

„Máme k vám nějaké dotazy, nepůjdeme dál?“

Pavel odvedl oba policisty na faru a usadil je v kanceláři.

„Tak se ptejte, pánové.“

„Vyhlásil jste měsíc modliteb za okupované země?“

„Ano, naše farnosti se modlí za Rusko a ostatní okupované země.“

„Co tím míníte: ostatní okupované země?“

„Státy, které jsou okupovány Číňany. Mám vám je vyjmenovat?“

„Pokuste se.“

„Ukrajina, Bělorusko, Rumunsko, Moldávie, pobaltské země. Stačí?“

„A jiné země na mysli nemáte?“

„Pokud vím, tak jiné země v Evropě Čína neokupuje. Uznávám, že existuje pár dalších států za Kavkazem a v nejbližším okolí čínských hranic, které byly obsazeny Číňany při postupu do Ruska, ale ty vám nejsem schopen vyjmenovat. Nicméně vidíte, že je zač se modlit, Čína nám dělá značné problémy.“

„My jsme mysleli země blíže k Německu.“

„Pokud vás trápí osud Balkánu a Bulharska, kde jsou zase okupanti z Turecko-Arabské aliance, potom i za tyto země se můžeme modlit. Nebo máte nějaké námitky proti modlitbám?“

„To nemáme, děkujeme, pane Verner.“

Policisté odešli. Pavel věděl, co chtěli slyšet. Česko bylo pochopitelně taky v područí a Německo to nijak neskrývalo. Jenže německá okupace byla přeci jen civilizovanější a snaha zvrátit situaci by byla předem odsouzená k zániku, jelikož v českých zemích neexistovalo žádné politické hnutí, které

by se takové snahy bylo schopné ujmout.

Nastalo období očekávání, ve kterém se spojenecká vojska Německa, Francie a Británie přesunovala přes Polsko k západní Běloruské hranici. Potom Američané zasadili Číně tvrdý úder bombardováním jejího vlastního území raketami. Bylo zničeno několik strategických cílů a také několik měst. Číňané palbu opětovali, jejich rakety byly ale povětšinou zlikvidovány ještě nad oceánem a pouze třem se podařilo dosáhnout území Spojených států. Škody byly minimální.

Ve stejnou dobu spojenecká vojska překročila hranice okupovaných zemí a bez většího odporu ze strany čínských okupačních vojsk se probíjela na východ.

Zároveň s tím se strhla bitva o Rusko vedená z vesmíru. Přistávaly bojové letouny schopné operovat ve vzduchu i v kosmickém prostoru, partyzánská komanda se objevovala znenadání na nejrůznějších místech Ruska, výsadky s pomocí časoprostorových portálů nebylo možné zastavit.

Když byla akce v nejlepším, objevily se nad územím Maďarska, Slovenska, Rakouska a Česka rakety Turecko-Arabské aliance. Turci využili situace, kdy byla většina vojsk Německa vázána na východní frontě, a vtrhli na území nárazníkových států.

Rakety těžce poničily mnoho měst. V Prostějově vybuchla jedna hlavice přímo v budově radnice a smetla tuto budovu včetně její pyšné věže. Obyvatelé města byli zaskočení. Sirény sice houkaly, ale jelikož se každý měsíc prováděly zkoušky, nikdo nebral skutečné varování vážně, protože to všichni považovali za nějaké další cvičení. Byla spousta obětí. Narychlo zorganizované týmy civilní obrany ve spolupráci s hasiči a zdravotníky zachraňovaly zraněné a pohřbívaly mrtvé. Během tří dnů bylo Česko obsazeno Turky.

## 14.

Atmosféra na Dražansku byla napjatá, ale zatím se nic konkrétního nedělo. Turci byli v Prostějově a měli dost starostí s organizací života obyvatel města, jelikož jejich divoký raketový útok přivodil ve městě naprostou anarchii s rabováním a vraždami na každém kroku.

Pavel dál sloužil mše a lidí v kostele bylo snad nejvíc za celou dobu jeho působení. Všichni se chtěli najednou modlit za těžce zkoušený národ. Pavla navštívil na faře Otinský starosta Kaláb.

„Otče, co s námi teď bude?“

„Co bude? Pořád něco bude. Přežili jsme Němce, přežijeme i Turky.“

„Přišly mi z města nějaké papíry. Prý mám zorganizovat domobranu. Otče, obranu proti komu? Němci vzali nohy na ramena, naši lidé jsou sice zmatení, ale pochybuji, že budou chtít něco podnikat.“

„V tom vám neporadím, pane starosto. Ale v Prostějově prý lidé vzali útokem obchody a na ulicích se střílelo. Možná se Turci bojí, že na vesnicích taky budou nepokoje.“

„Já mám strach, otče, že přijde velice špatná doba. I vy byste se měl bát. Církev bude jistě napadena, protože se nehodí do plánů světa podle mohamedánských principů.“

„V tomhle mi nezbyvá, než spoléhat na pomoc a vůli Boží. Musíme věřit, i když nám budou chtít naši víru brát.“

Starosta odešel a Pavel se vrátil ke svým povinnostem. V neděli pokřtil dvě děti, bylo třeba provést zápis do matriky. Potom se začal připravovat na odpolední pohřeb paní Krausové z Nivy, která po letech marodění podlehla rakovině. Ozval se zvonek. Pavel šel otevřít a v duchu si opakoval kázání na pohřeb. Ve dveřích stál muž v dlouhém kabátě.

„Státní policie, vy jste kněz Pavel Verner?“

„Ano, jsem, co mi chce státní policie?“

„Předáte mi klíče od fary a kostela v Dražanech i v Rozstání. Všechno tu přebírám jménem Turecké okupační správy.“

„To by mohl říci každý. Jak vám mám věřit? Napřed podlézáte Němcům a teď Turkům?“

„Tady máte mé pověření.“

Policista vrazil Pavlovi před obličej papír, kde bylo napsáno, že právě on se má stát novým administrátorem majetku církve na Dražansku.

„Policista administrátorem farnosti. To jsou mi věci,“ řekl Pavel.

„Neposmívejte se. Není boha kromě Boha a Mohamed je jeho

prorok.“

„Až na toho Mohameda s vámi plně souhlasím, ale věříte tomu skutečně i vy?“

„Pochopitelně. Byl jsem přijat do společenství moravských muslimů.“

Pavel si povzdechl a polohlasem řekl: „Poturčenec horší Turka.“

„Co to melete?“ ptal se policista.

„Nic. Vážený pane, mám ještě sloužit dnes odpoledne pohřeb, pak vám vše předám.“

„Nic takového! Žádný pohřeb, všechno mi předáte okamžitě a odeberete se do tábora v Prostějově, kam se musíte hlásit do dnešního večera. Tady máte dekret.“

Pavel převzal lejtro a začal je studovat. Turecká okupační správa ho přidělila jako dělníka na opravu dálnice. Tábor je zřízen v bývalé okresní nemocnici na Brněnské ulici.

„Možná máte oprávnění k převzetí kostela, ale nejste můj nadřízený a ani Turecká okupační správa mi nemá co poroučet. Půjdu pouze tam, kam mě pošle můj biskup.“

„Tak to se šeredně pletete, *otče*. Žádné biskupství už není. Všichni katoličtí kněží jdou do pracovních táborů. Pokud se tomu vzepřete, budete zastřelen.“

Pavel si opět povzdychl a začal balit nejnnutnější věci. Policista nad ním stál jako anděl posledního soudu. Pak převzal klíče a vyprovodil Pavla z domu. Ten nasedl na kolo a rozjel se k Prostějovu.

Na Horce potkal skupinu mladých lidí. Jeden z nich ho poznal a zavolal na něho.

„Pane Verner! Kam jedete?“

„To jsi ty, Ivane? Na co máš tu pušku?“

„Jdeme do lesa, pane Verner. Němce jsme snášeli, ale Turky vyženeme sviňským krokem. Nechcete jít s námi? Jste správný chlap, určitě byste nám byl prospěšný.“

„Pro Boha, kluci, neblbněte. Co si myslíte, že budete v tom lese dělat? Myslíte si, že guerillový boj je nějaký piknik? Najdou vás a postřílejí, pokud ovšem před tím neumřete hlady, protože podporu od místních lidí čekat nemůžete. Vraťte se domů, pušky pověste na zeď a rychle zapomeňte na takové hlouposti.“

„Myslel jsem, že máte víc odvahy, pane Verner.“

„Tohle není otázka odvahy, Ivane, tohle je otázka přežití. Před chvílí mě z fary vyhnal chlap, který ještě minulý týden sloužil Němcům. Teď je z

něho ‚muslim‘ a ohání se papíry okupační správy. Češi jsou poddajný národ a už teď je jich nejméně polovina na straně okupantů. Nechte těch klukovin a vraťte se domů, dokud můžete. Jinak vás postřílejí naši vlastní lidé.“

Pavel sedl na kolo a začal sjíždět dlouhý kopec lesem do Žárovic. Za mladíky se už neohlížel. Jestli ho poslechnou, nevěděl. Každý si musí najít svou vlastní cestu.

## 15.

Stará nemocnice už po léta sloužila jako domov důchodců. Turci důchodce vypakovali a do vcelku luxusních pokojů nacpali vojenské palandy. Pavel byl ubytován v prvním poschodí na takzvané „dvojce“, nejstarší budově nemocnice. Strážný ho zavedl do jeho pokoje. Pavel si uložil svůj nepatrný majetek a vyšel na chodbu. V ústřety mu přicházel arcibiskup Troník.

„Otče biskupe, vy taky?“

„Já taky, otče Pavle. Když jde do tuhého, není rozdílu.“

„Prý zrušili biskupství, no asi ano, když jste tady.“

„Biskupství zrušili, kurii rozehnali a všechny kněze převezli sem. Čeká nás doba strádání. Církev svatá už v této zemi jednou něco podobného zažila. Přežijeme to, jako jsme přežili vždycky.“

„Jsou nějaké zprávy z ruské fronty?“

„Podle posledních zpráv spojenci stále postupují, Číňané se stahují, většina evropského území Ruska a blízké státy jsou už osvobozené. Pokud ovšem spoléháte na pomoc Německa v naší svízelné situaci, tak nic nečekejte. Byli jsme nárazníková zóna a s podobným vývojem se počítalo.“

„Takže jsme vydáni napospas Turkům a Arabům?“

„Zatím to tak vypadá. Narozdíl od Číňanů nás ale zatím nepostříleli, třeba budeme moci strukturu církve jednou obnovit.“

Ráno kněze odvezly nákladáky do Vyškova a ti se tam pustili do obnovy zpustlé dálnice. Zatím se jen flikovalo, aby mohl opět začít automobilový provoz. Dodávka ropy byla obnovena, benzínová a dieselová auta se začala zase objevovat na silnicích.

Kněží pracovali pod vcelku laxním dohledem několika ozbrojených dozorců. Pracovní tempo nebylo nijak závratné, dodávka štetru a asfaltu občas vázla, místy se zastavil i válec, který byl poháněn naftou a té stále nebylo dostatek.

„Tak už zase stojíme, otče biskupe,“ řekl Jeroným Štěpánek, kněz, který před tím působil v Javorníku ve Slezsku.

„Turecké hospodářství, co chtít víc, otče,“ odpověděl arcibiskup. Ke skupince kněží přistoupil dozorce, zapálil si cigaretu a připojil se k hovoru.

„Vás tady trápí a zatím jste kázali víru v jednoho boha jako oni,“ začal dozorce. „Není to paradox?“

„Mnohé jednání našich muslimských bratří je nepochopitelné,“ řekl arcibiskup. „Jenže oni mají teprve středověk. Mohamed působil v sedmém

století. Dvacet jedna mínus sedm je čtrnáct. V té době nebyli ani křesťané zrovna příkladem vzorného života. Vzpomeňte na husitské bouře o století později.“

„Každá víra hlásá svoje náboženství jako jediné, říkáte 14. století, otče biskupe, ale mám obavu, že jsme se nepoučili dodnes,“ smutně konstatoval Jeroným.

„Všichni bohové jsou jeden Bůh,“ řekl Pavel.

„A všechny bohyně jsou jedna bohyně, tak to alespoň říkají Keltové,“ řekl dozorce.

„Vy se počítáte za Kelta?“ zeptal se arcibiskup.

„A proč ne? Byli to civilizovaní lidé, to jen Římané ve své pýše je měli za barbary,“ odpověděl dozorce.

„Měl jsem to štěstí osobně poznat jednu bohyni a řeknu vám: žádná sláva,“ konstatoval Pavel.

„To je zajímavé, otče Pavle, u vás se lze nadát mnohého, ale známost s bohyní, to bych do vás neřekl. Co to bylo za bohyni?“ ptal se arcibiskup.

„Jedna pitomá ženská z ruského osvobozenického hnutí. Rusové měli náskok v jisté technologii, a tak toho zneužila a vydávala se za bohyni, aby nalákala lidi pro svoji otrockou práci na měsíci Io,“ odpověděl Pavel.

Jeroným se zamyslel a řekl: „Měsíc Io? To je někde u Jupitera nebo Saturnu. Co tam chtěli Rusové provádět?“

„Chtěli těžít nějaké nerosty, byl jsem tam, málem jsem se stal horníkem,“ řekl Pavel.

Dozorce se rozesmál, až se za břicho popadal: „Tedy, páni páteři, vy máte vtipy, že by se z toho jeden zbláznil. Horník u Jupitera, vidíte a teď jste cestář u Vyškova, to jsou mi paradoxy.“

„Znáte Havla, pane dozorce?“ zeptal se arcibiskup.

„Myslíte Václava Havla? Jistěže ho znám. Byl to první český prezident.“

„A taky dramatik. Jeden z jeho hrdinů si taky pořád stěžoval na paradoxy, trošku mi ho připomínáte,“ řekl se smíchem arcibiskup.

„No Havel byl schopen všeho. Mě by ale zajímalo, jak jste to myslel s tím Jupiterem, otče. Opravdu jste tam byl?“ zeptal se dozorce.

„Co vám mám povídat, vždyť se mi stejně vysmějete. Byl. No a co?“

„Nepřehánějte, otče Pavle,“ začal arcibiskup. „Jste si přece vědom toho, že lež je hřích.“

„Víte, že jsem vám nikdy nelhal, otče biskupe. Ta Kalmika, co vám poslala mail o únosu Karla Heinze, byla falešná bohyně, která mě vzala k Jupiteru. Kde si myslíte, že bych jinak přišel k ruskému osvobozenickému

hnutí?“

Všichni muži zmlkli a dívali se na Pavla. Ten uvažoval o tom, že zradit Rusy ze Zarji by nebylo až tak snadné. Nikdo by mu nevěřil.

Dovezli asfalt a kněží se rozešli za svou prací.

## 16.

Oprava dálnice pokročila k Prostějovu, takže nyní mohli kněží docházet za prací pěšky. Pracovali teď vždy jen v jednom pruhu, druhý pruh už ožil obnovenou dálkovou dopravou. Při jedné přestávce si Pavla vzal stranou arcibiskup.

„Poslyšte, otče Pavle, nechtěl byste zase působit jako kněz?“

„Otče biskupe, to bych samozřejmě velmi rád, je to moje povolání. Ale jak bych to měl udělat? Myslíte utéct do Papežského státu nebo do Polska?“

„Nikoliv. Působil byste tady na Moravě.“

„To ale půjde těžko, Turci to nedovolí.“

„Nebudeme se jich ptát. Naši dozorcí s námi spolupracují, jsou to většinou křesťané. Víte, kde je Baldovec?“

„Jistěže to vím, otče biskupe, byla to moje farnost.“

„Správcem bývalého kamenolomu je tam nyní jeden jáhen, který unikl pozornosti úřadů. Mohli byste tam založit první buňku podzemní církve. Nechte si to projít hlavou. Jupiter to pravda není, ale je to takové místo, kde si užijete tvrdé práce a o riziko nebude nouze.“

Pavel uvažoval o arcibiskupově nápadu. Mnoho šancí by neměli. Vždycky se najde nějaký konfident, který takové snažení překazí. Nakonec si ale řekl, že jako zkušený kosmonaut by neměl couvat před rizikem.

„Otče biskupe, myslím, že bych vaši nabídku přijal.“

„Dobře, otče Pavle. Přijďte dnes večer do úrazového sálku na čtvrtek, udělím vám biskupské svěcení.“

Pavel se díval na arcibiskupa a nevěděl co říci.

„No nehleďte na mě jako vejr, otče Pavle. Budete možná muset světit kněze, aby se vaše hnutí šířilo. Musíte mít patřičné oprávnění. Vatikán mi dal v této věci volnou ruku. Mám vysvětit jednoho biskupa podle vlastního uvážení.“

Večer se sešlo několik kněží na uvedeném místě a ve světle svíček se odehrála tajná slavnost biskupského svěcení. Obešlo se to bez přítomnosti lidu a bez patřičných odznaků biskupské moci. Pavel pouze obdržel obstarožní prsten, který jediný měl jeho nové poslání připomínat.

Druhého dne ohlásil Pavel podle plánu, že je mu zle. Byl odvezen na chirurgii do nové nemocnice a tam byl přijat jako pacient se zánětem slepého střeva. Pavlův ošetřující lékař znal pravý důvod jeho pobytu, takže ho večer opatrně vyvedl z nemocnice a v počítačovém systému ho evidoval dál jako

hospitalizovaného.

Pavel vyrazil na dlouhou cestu za svým novým posláním. Tentokrát musel jít pěšky. Kráčel podzimní nocí a svit hvězd mu dodával odvahy do dalších dní. U jedné té hvězdy jsem byl, pomyslel si. Kdepak asi září Zarja?

## 17.

Bývalý lom v Baldovci bylo pusté místo, kde jen pár stromků připomínalo okolní krásnou přírodu. Jáhen Karel Třebovský Pavla přijal s otevřenou náručí.

„Vítám vás, otče, nevěřil jsem, že se tu někdo z vás objeví.“

„Vidíte, ani já jsem netušil, že budu něco takového dělat. Musíme naši malou diecézi spravovat s pokorou a láskou.“

„Promiňte, otče biskupe, netušil jsem ...“

„Neomlouvejte se, Karle, já sám tomu zatím nevěřím. Takže co tu vlastně budeme dělat, máte už nějaké plány?“

„Chodí sem lidé z vesnice, sloužím bohoslužbu slova, křtil jsem už dvě děti, takové normální věci, znáte to.“

„A úřady se zatím neozvaly?“

„Zatím o nás asi nikdo neví. Zdejší lidé jsou oddaní křesťané, nikdo nebude donášet, že zde máme duchovní službu.“

„Rád bych tomu věřil. Nu což, nesmíme se bát, Pán je s námi.“

Večer se konala první tajná mše, lidé byli nadšení, že mají opět kněze, kterého dobře znají a který jim už mnohokrát pomohl. Návštěva na bohoslužbách stoupala a Pavel začal mít obavy, že jejich dílo bude brzy překaženo.

„Karle, dnes tu bylo snad čtyřicet lidí.“

„A kdyby se rozkřiklo, že jste biskup, bylo by jich tu nejmíň jednou tolik.“

„Toho se právě obávám. Myslíš, že si nás nevšimnou?“

„Otče biskupe, tady jsme bezpečně na konci světa. Věděl jste, že Rozstání je poslední v seznamu směrovacích čísel? A Baldovec je už úplný konec všech konců. Tady by podzemní církve nehledal ani ten Iránský ajatolláh.“

Jakpak se asi mají Kalmika a Pantěj, uvažoval Pavel. Rusko je pomalu celé svobodné, asi budou mít spoustu práce s obnovou země. Situace v Česku zatím nebyla o nic lepší. Turci se stále více roztahovali a s normálními lidmi se odmítali bavit, pokud se nejednalo o nové následovníky islámu. Díky tomu se správa země pohybovala po dvou kolejích a čeští úředníci pomalu začali chápat svoje nové příležitosti. To vedlo k velkému zmatku ve státní sféře, kradlo se, kde se dalo, korupce neznala mezí. Ukazovalo se, že turecké úřady nemají na správu tak rozsáhlého území dostatek lidí.

Jednoho dne přišel Karel se správou od arcibiskupa Troníka.

„Otče biskupe, máme prý v brzké době očekávat nového kolegu. Je to nějaký Jeroným, prý ho znáte.“

„Jeroným Štěpánek? Jistěže ho znám, setkali jsme se v pracovním táboře. Zajímalo by mě, jak se panu arcibiskupovi daří pašovat lidi ven, aniž by si toho někdo všiml.“

„Asi to nebude až tak velký problém. Starosta Rozstání byl prý v Prostějově a tam teď vládne mafie vedená nějakým doktorem, jak se to jmenuje... nevzpomínám si. Je to prý advokát a býval komunistou.“

„Oni ještě žijí nějakí komunisti?“

„Tenhle prý hned po příchodu Němců přestoupil k SPD. Nedivil bych se, kdyby teď mlátil hlavou o zem při každém muezzinově zvolání.“

„Ale no tak, Karle, neponižuj naše bratry mohamedány.“

V duchu se ale Pavel usmíval. Všeobecný rozklad bude církvi přát.

Když druhý den přišel otec Jeroným, hned s ním rozvíjel plány na rozšíření podzemního hnutí.

„Myslím, že byste měl jít na Javornicko, otče Jeronýme. Je to tam stejný konec světa jako tady. Což takhle Bílá Voda? Bývaly tam sestry různých řádů, místní lidé jsou církvi naklonění, je to kousek do Polska.“

„Já nevím, otče biskupe. Je to přeci jenom dálka, jak budeme ve spojení?“

„Pomocí dobrých lidí, stejně jako jsme ve spojení s arcibiskupem Troníkem. Nemohu vám udělit biskupské svěcení, k tomu nemám oprávnění. Když mi však pošlete nadějněho kandidáta na kněžství, nebudu váhat.“

První kněžské svěcení se v Baldovci konalo zanedlouho. Knězem se stal jáhen Karel, který byl na takovou hodnost již velice dobře připraven. Karel z Baldovce odejít nemohl, protože zabezpečoval svojí přítomností legální fungování osady v lomu. Střídal se ale s Pavlem ve sloužení bohoslužeb v malé kapliče v obci Repechy nedaleko od Drahan. Měli promyšlenou stezku přes Březiny do Nivy a potom asfaltovou polní cestou až do Repech. Začátkem prosince přišli k Pavlovi do lomu partyzáni vedení Ivanem Mánkem.

„Pane Verner, prý jste biskup a vedete tuhle farnost. Já vím, že jsme nešťastníci, ale snažili jsme se škodit okupantům a teď nevíme co dál. Měl jste pravdu. Jdou po nás i naše české orgány, nevíme kam se vrátit. Pomůžete nám?“

„Možná bych mohl pomoci, budete ale potřebovat hodně odvahy.“

„Uděláme cokoliv, jen abychom mohli zase normálně žít.“

„Dobře. Vydáte se do Javorníka ve Slezsku a odtamtud do vesnice Bílá Voda. Působí tam otec Jeroným. Ten vám pomůže utéct do Polska. Trefíte tam?“

„Já nevím, Javorník, to je někde v Beskydách?“

„Ne. V Jeseníkách. Musíte přes hřeben do města Jeseníku, ale kousek před ním v Dolní Lipové uhnete nalevo kolem jeskyní Na pomezí. Když půjdete podle železniční trati, dojdete až do Javorníka. Odtamtud je to do Bílé Vody jen nějakých osm kilometrů, pokud si vzpomínám.“

Pavel vyprovodil partyzány k Bílému kříži a díval se za nimi, jak krácejí přes pole mezi Nivou a Otinovsí. V Polsku mají naději na normální život, musejí se tam ale dostat.

Přišly vánoce a cesty v okolí Baldovce zapadly spoustou sněhu. Na Boží narození ale přišlo na padesát lidí z různých obcí a Pavel sloužil slavnou mši.

„Otče biskupe, vzpomínáte si?“

„Ale jistě, Anežko. Na naše malé dobrodružství není možné zapomenout. Jak se vede bývalé kosmonautce v Drahanech?“

„Docela dobře. Budu se vdávat, doufala jsem, že byste nás mohl oddat.“

„To můžu snadno udělat. Budete ale muset přijít sem. V kostele by to bylo jistě lepší, ale tam teď straší ten policajt, takže to asi nepůjde.“

„Žádní policajti u nás nejsou, otče biskupe. O kostel se nikdo nestará, fara je prázdná a pustne.“

„Je mi z toho smutno, když to říkáš. Zatím s tím nic nenaděláme, ale jednou možná bude lépe a já se k vám vrátím.“

„Vy, otče biskupe? To jako že v Drahanech bude katedrála?“

„Proč by ne? Když může být v Baldovci.“

## 18.

Z tábora uprchlo několik dalších kněží, usadili se v různých zapadlých vesnicích a pod Pavlovým vedením rozvíjeli síť tajné církve. Pavel je navštěvoval a utvrzoval ve víře. Arcibiskup Troník byl s Pavlem ve spojení a podával mu zprávy o dění v okolním světě.

Nebylo to úplně radostné. Rusko bylo osvobozeno, Číňané se stáhli za hranice Mongolska a po uštědřené porážce lízali rány. Spojenecká vojska se vrátila do Evropy a přes Polsko byla obnovena přeprava ropy a dalších surovin z Ruska do německých továren. O nějakém osvobození Česka však nebyla řeč. Německo se muselo vzpamatovat ze ztrát, které jim přece jen válka přinesla, a Francie s Británií se o střední Evropu nestaraly vůbec.

Koncem února vtrhlo do Baldoveckého lomu několik tureckých vojáků a Pavel i Karel byli zatčeni. Odvezli je na komisariát státní policie do Brna a odděleně vyslýchali.

„Takže vy, pane Verner, jste prý biskup. Utekl jste z pracovního tábora a začal zasévat své rozvratné semeno do úrodné půdy duší vašich farníků na Drahansku.“

„Vy jste úplný básník, pane veliteli.“

„Nechte si ty kecy, nikdo se vás na nic neptá. To jste si myslel, že jsme tak hloupí a ničeho si nevšimneme?“

„Naopak, počítal jsem s tím, že si všimnete. Jen vám to trvalo nějak dlouho.“

„Zahráváte si ‚biskupe‘, zahráváte si. Ale my vás můžeme zavřít a dokonce i popravit. Není boha, kromě Boha a Mohamed je jeho prorok.“

„Nebudu zpochybňovat vaše přesvědčení, pane veliteli. Pokud je to ovšem přesvědčení opravdové.“

„Člověče, kdybych vás teď na místě zastřelil, brali by to mí nadřízení jako nehodu. Nemůžete být vážný, když to s vámi vážné je?“

„Jsem naprosto vážný a soustředěný, pane veliteli. Hrozíte mi tu smrtí, ale zatím jste mě ani neuhodil. Myslím, že vaše myšlenky se ubírají jiným směrem, než mi tu říkáte.“

„Tak dost. Nějak se mi tu začíná mást, kdo je vyšetřovaný a kdo vyšetřovatel. Myslím své hrozby naprosto vážně. Takže. Co jste zamýšlel svým hnutím církevního odporu?“

„Zamýšlel jsem dát lidem to, co potřebují. Tento národ je ze zásady křesťanský, to víte nejlíp sám. Sice se tu dělo leccos, ale nakonec se lidé vždy přiklonili k Bohu, ať už k církvi katolické, nebo k nějaké odnoži církve

protestantské.“

„Vy jste však určitě chtěl nějak rozvracet zřízení v naší zemi, je to tak?“

„Proč bych rozvracel něco, co se rozsypává samo? Neměl jsem žádné politické pohnutky. Pouze jsem chtěl sloužit lidem, kteří mě potřebují. Církev vždy stála za svými dětmi, nic jiného v tom nebylo.“

„Ale pomohl jste partyzánské skupině k útěku do Polska.“

„Tak tohle vás trápí? Ta skupina otrhaných kluků z vesnice, kteří nevěděli, čí jsou? Poradil jsem jim, aby šli do Polska, to nepopírám, ale jak bych jim z Baldovce mohl pomoci překročit hranice, to nevím.“

„Prý máte jisté kontakty. Tak kdo to je? Mluvte!“

„Opravdu si myslíte, že vám něco řeknu? Víte, já jsem už v životě zažil ledacos. Vyšetřovaly mne německé orgány, které taky nebyly zrovna vlídné, cestoval jsem vesmírem, pomáhal jsem celým národům proti útlaku, nemůžete mě zastrašit. Dobrý boj jsem bojoval, víru svou si zachoval. Přijde-li nyní konec mého života, přijmu to s klidem.“

„Poslyšte, biskupe, jak jste to myslel s tím vesmírem?“

„To by vás tak zajímalo, co? Navštívil jsem Jupiter a jednu planetu u cizího slunce. Jenže vy mi stejně nebudete věřit, tak proč vám to vykládám.“

„Poslyšte, biskupe, zmizte. No co na mě hledíte, vypadněte!“

„Bez svého kolegy Karla neodejdu.“

„Pro Boha, Alláha, u všech andělů nebeských, vypadněte, když vám to říkám, a nevymýšlejte si!“

„I kdybyste se zaklínal samotným d'áblem, bez Karla nepůjdu.“

Velitel nechal Pavla sedět samotného v místnosti, kde měl svůj počítač a spoustu jistě tajných dokumentů, a šel zařídit Karlovo propuštění. Když odcházeli, přitočil se k nim s vysvětlením.

„Před tím, než sem vpadli Turci, jsem byl vášnivým fantastou, četl jsem Ikárii a jezdil na cony. Každý jiný by vás měl za pitomce. Jenže já vím, že Rusové zvítězili ve válce díky velké podpoře svých vesmírných sil. Mají zajímavé technologie, které jim může celý svět závidět. Pokud jste skutečně navštívil planetu, které říkají Zarja, nemůžu si vás vzít na svědomí. Když do večera zmizíte z Brna, budete v bezpečí. Jo, do toho Baldovce se nevracejte, chápete...“

Pavel s překvapeným Karlem přešli kolem tramvajové zastávky na České ulici a zamířili k Řečkovcům. Pěší cestu z Brna do Baldovce sice Pavel neznal, ale když půjdou do Blanska a pak nahoru, tak nemůžou zabloudit.

Když se Karel vzpamatoval, řekl: „Otče biskupe, proč nás tak rychle

propustili? Co je to ta Zarja?“

„Velitel státní policie nebyl žádný pitomec, Karle. Znal věci, před kterými ostatní lidé zavírají oči. U nás v církvi je to téměř móda odsuzovat lidskou fantazii a nahrazovat ji dogmaty. Ten velitel věděl, že Rusové mají přístup do vesmíru otevřený, a uvěřil mi, že jsem s nimi ve vesmíru byl i já.“

„To je ovšem jen nějaká výmluva, otče biskupe. Nebo není?“

„Není, Karle,“ povzdychl si Pavel. „Loni na jaře jsem se omylem opravdu dostal do vesmíru a byl jsem na vzdálené planetě Zarja, odkud podnikli Rusové svůj drtivý útok na Čiňany ve své zemi. Nechci po tobě, abys mi tohle věřil. Úplně mi postačí, když budeš věřit v Boží milost, která se občas objeví na místě, kde bys ji v žádném případě nečekal.“

## 19.

V Baldovci pobral Pavel jen nejnútnejší věci a zamířil i s Karlem do Repech. Stará paní Pravdová poskytla Pavlovi byt v přístavku své chalupy, a tak se centrum naší „horské“ diecéze přestěhovalo do Repech. Karel po několika dnech odešel do vesničky Seč u Lipové, kde byla zřízena další tajná farnost.

Fungování tajné církve se poměrně rychle obnovilo. Strach, který lidé měli po zatčení Pavla, se podařilo rozptýlit, dokonce mohl Pavel vysvětit jednoho mladíka z Javorníka na kněze. Úřady jakoby na tajnou církev zapomněly. Jak daleko v tom měl prsty policejní velitel z Brna, to Pavel nevěděl. Nicméně se mohl nyní volně pohybovat po kraji a nikdo ho neobtěžoval.

Pracovní tábor pro kněze v Prostějově stále fungoval, ale poslední dobou nebyl nijak kontrolován. I tady se objevila iniciativa ke sloužení tajných mší ve městě, takže prostějovští věřící měli příležitost žít duchovní život. Arcibiskup Troník v táboře zůstával a pomalu se z tábora stávalo improvizované arcibiskupství.

V polovině března se Pavel vydal za starými lidmi do Drahan a pochvaloval si čerstvé jarní povětrí. U Bousína uviděl známou malou postavu, jak mu kráčí vstříc.

„Pantěji, co ty tu děláš?“

„Hledám vás, pane Verner. Genadij Petrovič by s vámi chtěl mluvit.“

„No dobře, kde máš portál?“

„Tady v kapse.“

Pantěj vyndal krabičku, položil ji na zem a otevřel zářící kruh portálu. Pavel prošel kruhem a ocitl se v prostorné a bohatě zařízené místnosti. Pantěj přišel portálem za ním a vedl ho ke dveřím naproti. Přišli do menší místnosti, kde seděl nějaký úředník v obleku.

„Nazdar Pantěji, snad nejdeš za prezidentem?“

„Jdu. A vedu mu hosta. Pan Verner z Česka, Genadij Petrovič ho očekává.“

Úředník zvedl telefon a návštěvu ohlásil. Pavel s Pantějem vešli do velké pracovny a v ústrety jim přicházel Paustovskij s úsměvem na tváři a napřaženou rukou.

„Vítám vás, pane Verner, pojd'te dál.“

„Buďte zdrav, pane Paustovskij. Vidím, že jste povýšil.“

„Někdo se musí ujmout odpovědnosti, když tu nezůstal skoro žádný

inteligentní člověk, pojd'te, posaďte se.“

Usedli do křesel v rohu místnosti a Paustovskij nabízel vodku. Pavel přijal jen malou skleničku a připil si s prezidentem na zdraví. Další kolo už odmítl.

„Takže tak se to má s naší zemí, pane Verner. Slyšel jsem, že i vy jste povýšil.“

„To už se to doneslo až do Moskvy? Jak má pak fungovat konspirace, když všichni všechno vědí?“

„Nemusíte se bát, pane biskupe, u nás je vaše tajemství přísně střeženo. Ale třeba by tomu tak nemuselo být. A o tom jsem s vámi chtěl mluvit. Kdysi jste nám dost pomohl svojí radou a já k vám a vaší zemi cítím dluh. Rád bych nyní pomohl já vám.“

„Co máte na mysli, pane prezidente?“

„Podívejte se, přes vaše území a území sousedního Slovenska vedou důležité trasy plynovodů a ropovodů. Jsou sice nejspíš v dezolátním stavu, ale to se dá při troše snahy napravit. Nabízíme vám vojenskou pomoc proti okupačním silám Turecko-Arabské aliance. Pomocí našich technologií můžeme během několika minut obsadit našimi komandy spoustu strategických míst, která jsou nyní pod kontrolou Turků.“

„To je sice chvályhodný nápad, jenže naši lidé vás těžko podpoří. Nemáme téměř žádné hnutí odporu. Těch několik partyzánských skupin bylo zimou decimováno a většina z nich uprchla do Polska.“

„To vůbec nevadí, pane Verner. Pokud budeme mít volnou ruku, zvládneme to sami. Podle našich zpráv je vojenská přítomnost Turků na vašem území minimální. Za řeč stojí pouze pohraniční posádky u německých hranic. Všechno máme zmapováno a jsme připraveni. České území známe velice dobře, ve druhé polovině minulého století jsme tam působili, pravda za poněkud jiných a méně šťastných okolností.“

„Bojím se, pane prezidente, že vás naši lidé nebudou brát. Německou okupaci vystřídali Turci, nyní byste přišli vy. Je to pořád stejné, jen se mění postavy v čele.“

„Jenže nyní byste se mohli vlády nad svou zemí ujmout opět vy sami. Naše komanda by pouze připravila půdu vyhnáním současných okupantů. Pomohli bychom vám s udržení pořádku a pak se stáhli. Vše by záleželo jen na schopnosti vašich úřadů a potenciálních politických představitelů. Nechceme Česko dobýt a okupovat, chceme vám umožnit svobodný život pod vlastní vládou.“

„A jak bych vám s tím mohl pomoci já?“

„Seznámil byste váš národ s naším plánem a požádal české občany,

aby se našim komandům nepletli do cesty.“

„A Slovensko?“

„Slovensko je naše starost, taky tam máme kontaktní osoby. Uděláme to pěkně po pořádku, napřed Česko, pak Slovensko. Ať mají Turci kudy utíkat.“

„A Německo?“

„Německo s naším plánem souhlasí. Chápejte, jde vlastně o záležitost mezinárodního obchodu. Zatímco my budeme obsazovat Česko, Němci se postarají o Rakousko. Vaši zemi nechají na pokoji, žádná říšská státní správa se obnovovat nebude.“

„No dobrá, jak si to tedy představujete?“

Paustovskij Pavlovi vysvětlil vše potřebné a dohodli se na termínech a místech kontaktu.

Pantěj odvedl biskupa do předpokoje a aktivoval portál. Pavel se ocitl opět na cestě do Drahan, nyní však měl už jiný cíl. Vypůjčil si peníze u jednoho svého farníka a nasedl na autobus do Prostějova. Odtud odjel do Prahy, kde navštívil soukromou televizi, která zatím přežila všechno a jejíž sledovanost byla značná. Dojel autobusem městské dopravy na Barrandov a ohlásil se na vrátnici.

„Copak chcete, pane?“ ptal se vrátný.

„Potřeboval bych mluvit s nějakým redaktorem Televizních novin.“

„A koho mám ohlásit?“

„Jmenuji se Verner, biskup Verner.“

Vrátný zavolal do redakce a během chvilky zde byla redaktorka, která Pavla rychle odvedla do své kanceláře.

„Biskup? Vy jste biskup?“

„Ano, biskup Římskokatolické církve.“

„A ono u nás ještě něco takového existuje?“

„Pochopitelně. Církev se zatím nepodařilo zničit žádnému režimu, Turci nás taky nezničili.“

„A co byste chtěl, pane biskupe?“

„Chtěl bych promluvit k národu. Máme příležitost získat zpět naši svobodu, jen potřebujeme, aby to lidé věděli a našim osvoboditelům nebránili.“

„To jako myslíte vážně? A kdo jsou ti osvoboditelé?“

„Rusové.“

„Rozumím. Zajistím vám exkluzivní vstup hned po ohlášení Televizních novin.“

Pavel prošel studiem, věnoval se mu nějaký vizážista, a potom už seděl

před kamerou a čekal na ohlášení vstupu. Měl trochu trému, promlouvat k národu zatím nikdy nezkoušel. Ale řekl si, že jako zkušený kosmonaut to zvládne.

„Vážení občané České republiky. Dovolte, abych se představil. Jmenuji se Pavel Verner a jsem biskupem katolické církve. Jsem zmocněn oznámit našemu národu, že vláda jeho věci se navrácí zpět do našich rukou. Během několika minut se na území České republiky objeví početná komanda ruských osvobozeneckých sil. Svobodu své země již mají zajištěnou a nyní nabídli svobodu i nám. Žádám vás, abyste našim osvoboditelům vyšli vstříc a nebránili jim v jejich akcích. Doved'te ruské vojáky k sídlům okupantů a kolaborantů a nebojte se. Pevně věřím, že se vše podaří a naše země bude opět svobodná. Děkuji vám za pozornost.“

## 20.

Pavel stiskl tlačítko na ovladači a otevřel portál. Přímo do studia vešla Kalmika a několik ruských vojáků.

„Můžeme začít, pane Verner?“

„Můžete, Kalmiko.“

Kalmika vytáhla notebook, položila ho na stolek a začala zadávat povely. V té chvíli vpadli do studia turečtí vojáci a začali bez varování a bezhlavě střílet. Ruské komando bylo rychlé. Použili nějaké paprskové zbraně a útočníky pacifikovali. Jeden kameraman byl raněn, dva ruští vojáci k němu přiběhli, vytáhli balíčky první pomoci a začali jej ošetřovat. Ostatní se rozptýlili po budově, aby zabránili případným dalším útokům. Podnikaví pracovníci televize ihned přerušili vysílání a začali snímat akci ruského komanda v přímém přenosu.

Portálem přišlo ještě několik lidí, přišel i lékař a ihned se začal věnovat zraněnému kameramanovi. Nějaký důstojník otevřel další portál a vojáci do něho začali tahat omráčené Turky.

„Co s nimi bude, Kalmiko?“ ptal se Pavel.

„Vysadíme je pár kilometrů od Ankary, aby si mohli užít krás své rodné země.“

Kalmika stále pracovala s počítačem a z reproduktorů se začali ozývat nějácí lidé. Kalmika jim odpovídala a udílela rozkazy. Bylo zřejmé, že odtud řídí celou operaci. Pavel byl trošku na pochybách, jak to zvládne, neměl o Kalmice zrovna přívětivé mínění. Jenže vše probíhalo bez problémů, nebylo slyšet žádné dohadování zvýšeným hlasem, jen pevné povely a klidné odpovědi řízených vojáků.

Večerní akce ruských komand měla drtivý dopad na dění v Česku. Prakticky všichni Turci byli distribuováni portály na turecké území, výjimku tvořili pouze ti, kteří zavčas utekli. Samozřejmě se celá akce neobešla bez obětí. Zvláště u pohraničních posádek byl odpor tuhý, turecké vojáky pouze mátlo, že musejí střílet na opačnou stranu.

Pavel projevil přání, že by se rád vrátil na své působiště. Kalmika něco kutila na počítači a pak otevřela další portál přímo na Dražanskou náves. Tam byl úplný klid. Pavel přišel k faře a zjistil, že dveře ani nejsou zamčené. Vešel dovnitř a zkontroloval elektřinu. Všechno bylo v pořádku, světlo se rozsvítilo, Pavel vešel do kanceláře a zkoumal vliv působení času na stav farních dokladů. Byla zde pouze spousta prachu, jinak všechno zůstalo na svých místech. Lidé kupodivu ctili území fary a žádný bezdomovec si

z matrik topení neudělal.

Pavel odemknul kostel, poklekl před reliéfem lurdkého zjevení a modlil se k Panně Marii i svaté Bernadetě za těžce zkoušený národ. Kolem půlnoci se vrátil na faru a po více jak půl roce spal zase ve své posteli. Ráno vstal záhy, otevřel kostel dokořán a začal se připravovat ke mši. Lidé si všimli, že je kostel otevřený, a pomalu se trousili dovnitř. Nemohli uvěřit tomu, že se vše zase vrací do normálních kolejí. Po mši stála před kostelem vdova Baráková a vítala zpět svého kněze.

„Scházel jste nám tu, otče Pavle, bylo tu tak pusto.“

„Hlavně, že nebylo pusto ve vaší duši, paní Baráková.“

„Co se teď bude dít, když Turci odešli?“

„Život půjde dál a náš národ se bude muset opět chopit odpovědnosti za svůj život.“

„Ale vy tu zůstanete, otče Pavle?“

„To nevím. Za toho půl roku se spoustu věcí změnilo a já budu muset poslouchat své nadřízené.“

„Byla bych ráda, kdybyste tu zůstal.“

Pavel si povzdychl. Taky by rád zůstal, jenže bude možné zůstat ve farnosti, když je teď biskup? Zašel do Repech a přinesl si skrovný majetek, který vláčel po cestách osudu. Odpoledne se objevil na návsi portál a z něho vyšla Kalmika a nějaký starší vousatý muž.

„Pane Verner, jste doma?“

„To jsi ty, Kalmiko? Myslel jsem že máš spoustu práce s řízením vojenské operace.“

„Vojenská operace je za námi, všichni Turci jsou pryč.“

„A s poturčenci si budeme muset poradit sami... Promiňte, pane, nevšiml jsem si vás. Já jsem Pavel Verner.“

„To já přece vím, pane biskupe, jmenuji se Igor Adámek a jsem mluvčím hnutí Čeští občané.“

„Takže už se nám formuje politická garnitura? To je dobře, měl jsem obavy z toho, jak si náš národ bude počínat s novou svobodou.“

„Pane Vernere, přišel jsem vás jménem našeho hnutí požádat, abyste se stal prvním prezidentem obnovené České republiky.“

„Počkejte. Já a prezident? Jsem biskup katolické církve a mám své povinnosti, které nejdou s politikou zrovna dohromady.“

„Jste taky symbolem našeho národa, pane biskupe. Vaše promluva v televizi způsobila naše osvobození, tady slečna Kalmika mi potvrdila, že se vše odehrávalo na váš pokyn. Kdo jiný by měl být prezidentem než člověk, který stál u zrodu naší svobody?“

„Třeba vy, pane Adámek. Ujal jste se politické odpovědnosti v okamžiku, kdy zdaleka není vše jasné.“

„Pane Verner,“ začala Kalmika. „Nechci se do toho plést, ale v Praze teď lidé volají vaše jméno a chtějí vás vidět. A vy jste tady na hanáckých horách, tak daleko ode všeho dění. Jako konzultantka pro bezpečnostní problematiku stojím za vaší kandidaturou.“

„Kalmiko, já přeci ještě neohlásil žádnou kandidaturu.“

„Ale měl byste, pane Vernere,“ řekl Adámek. „Nechám vám tu aktivátor portálu. Rozmyslete si to a pak nám přijďte říci.“

Pavel se usadil v kanceláři, držel aktivátor portálu v ruce a přemýšlel. Ujmout se politické odpovědnosti. Vědec Genadij Paustovskij se taky ujal politické odpovědnosti, aby obnovil svoji zemi. Z úvah ho vyrušilo zaklepaní na dveře.

„Pojďte dál, prosím.“

„Zdravím vás, otče Pavle,“ řekl na prahu místnosti arcibiskup Troník.

„Otče arcibiskupe, vy a tady v Drahanech, vítám vás, co se přihodilo, že jste sem vážil cestu?“

„Přihodil jste se vy, otče Pavle. Tohle přísloví bych dnes asi neměl říkat, ale když nejde Mohamed k hoře...“

„Rozumím. Měl jsem se vám hlásit, já vím, jenže je to všechno nějaké rychlé. Před chvílí tu byl nějaký pan Adámek a přemlouval mě, abych se stal prezidentem, teď vy, jde mi z toho hlava kolem.“

„A vy byste se chtěl stát prezidentem?“ ptal se arcibiskup a tvářil se naprosto vážně. „To, jak jste včera napochodoval do televize a dal pokyn k zahájení osvobozující operace, byl odvážný krok hodný vašeho jména.“

„Otče biskupe, já nevím. Měl bych asi spíš následovat vás do Olomouce, než nějakou pochybnou politickou kariéru v Praze.“

„Myslím, že by to nebyla pochybná kariéra, a jsem přesvědčený, že by vám to schválil i svatý otec. Církev teď bude muset udělat maximum pro obnovení pořádku v tomto státě.“

Pavel se rozloučil s arcibiskupem a znovu usedl ke svým úvahám. Pak šel do kostela a opět se modlil u reliéfu lurdského zjevení. Nakonec nabyl přesvědčení, že nemůže před odpovědností couvnout. Pokud mu národ věří, musí se mu věnovat. Vrátil se na faru, položil aktivátor portálu na zem a stiskl tlačítko.

## 21.

V Praze bylo boží dopuštění. Spousta lidí v ulicích, velké demonstrace na Václavském náměstí. Ti, kteří spolupracovali s Turky a přihlásili se k islámu, byli chytáni a zavíráni do vězení. Ruská komanda byla všude a zajišťovala pořádek.

Pavel vyšel z portálu do kanceláře na hradě a hned se mu věnovali nějací asistenti. Adámek čekal v jedné kanceláři, podal Pavlovi ruku a uvedl ho do prezidentské pracovny.

„Musíte svolat parlament, pane prezidente.“

„Není to náhodou tak, že mě teprve parlament bude volit jako prezidenta?“

„To jsou jen technické detaily. Připravil jsem vám dekret pro svolání parlamentu v sestavě, která tu byla před příchodem německého říšského státního správce. Někteří poslanci a senátoři, pravda, zemřeli, někteří jsou ve vězení, protože spolupracovali s Turky, ale nejméně polovina osazenstva parlamentu by se mohla sejít za dva dny. Parlament vás potvrdí ve funkci a vyhlásí volby. Potom počítám s tím, že parlament rozpustíte a budete vládnout formou dekretů. Považuji to za lepší řešení než nějaké hádky o zákonech, když se v ulicích střílí.“

„Zase dekrety, pane premiére, vzpomínáte, jak to vypadlo v roce 1945?“

„Ano, máte pravdu. Ale jak jste mě to nazval?“

„Pane premiére. První krok, který udělám, bude vaše jmenování. Tedy pokud budete souhlasit.“

„Asi nemám moc na vybranou v dané situaci.“

„Nemáme na vybranou, odpovědnost za celý zdivočelý národ je na nás.“

Pavel podepsal dekret o svolání parlamentu a pak jmenovací dekret premiéra Adámka. Vládu bude třeba sestavit v co nejkratší době. Pavel seděl v křesle prezidentů, pravých vůdců českého národa, a přemýšlel o nové situaci.

Potom se konala tisková konference, kde se všem představil a představil i nového předsedu vlády. Tiskovky se zúčastnila i Kalmika a byla oficiálně jmenována konzultantkou pro bezpečnostní problematiku. Až do jmenování ministra vnitra měla volnou ruku jako velitelka policie.

Situace ve státě se pomalu stabilizovala. Parlament zvolil Pavla jednomyslně prezidentem a pak byl rozpuštěn. Nové volby se měly konat na

podzim. Mezitím ruská komanda osvobodila Slovensko a Rakousko se opět stalo součástí Německého císařství. Turci ještě ovládali Maďarsko, ale ani tam se jim nevedlo zrovna dobře.

Pavlovi se ohlásil ruský prezident Paustovskij. Návštěva proběhla pomocí portálu, Paustovskij se procházel po Pražském hradě a obdivoval architekturu. Potom se sešel s Pavlem v salonku a probírali současnou situaci.

„Jak vypadá vaše policie, pane Verner? Myslíte, že už budeme moci naše komanda stáhnout?“

„Zatím si nejsem jistý. Mnoho policistů spolupracovalo s minulým režimem a jsou tak mimo hru. Provedli jsme nábor do národních gard, ale to jsou většinou lidé necvičení, amatéři.“

„Možná by pomohlo, kdybychom vám nabídli technologii portálů jako běžné vybavení pro vaši policii. Pochopitelně pouze portály pracující v objektivním čase, nechceme vám tu zadělávat na nějaké paradoxy temporálního cestování.“

„To bychom jistě uvítali, jenže nic není zadarmo. Už teď vám dlužíme za vaši pomoc s osvobozením státu.“

„S tím si nelamte hlavu. Úplně postačí, když opravíte ropovody a plynovody a budete dodávat naše produkty do Německa bez poplatků. Pochopitelně počítáme s tím, že si nějakou produkci ponecháte pro svoji potřebu a zaplatíte nám běžné tržní ceny.“

„Máte asi dost problémů s nastartováním ekonomiky, pane Paustovskij.“

„O tom nepochybuje. Číňané si u nás počínali jako ti nejdivočejší barbaři. Kradli všechno, zabíjeli naše nejlepší lidi, naprostá katastrofa. Nerostné suroviny jsou v současnosti jediná možnost, jak přinést do země nějaké peníze.“

„U nás je to sice lepší, ale Turci nám taky zrovna nepomohli. Nabídnou vám obchod: za každý generátor portálu si řeknete cenu a my vám otevřeme úvěr u některé z našich bank. Česká republika pokryje náklady do výše dohodnutých cen portálů a zbytek budete moci splácet v dlouhodobém režimu.“

„To je šlechetné rozhodnutí, ale nevím, zda to máme přijmout. Naše potřeba investic je astronomická. Musíme se spolehnout spíš na velké nadnárodní koncerny než na pomoc sousedních států.“

Technologie portálů se nakonec stala nejvýhodnějším ruským vývozním artiklem. Na celém světě byl zájem o bezproblémový transport na libovolné vzdálenosti. Rusové dodávali pouze technologii, kde probíhal

přenos z jednoho portálu do druhého. Techniku přenosu na libovolné místo, bez použití výstupního portálu, si ponechali pro sebe, stejně jako možnost cestovat v čase.

Díky portálům se policisté v Česku mohli snadno přemísťovat na vytipovaná místa, kde byly portály umístěny, a tak se ruská komanda mohla vrátit domů. Kalmika zůstala poslední a přišla se rozloučit s Pavlem.

„Takže naše operace osvobození Česka je definitivně u konce, pane Verner. Odcestuji domů do Kazaně a budu si užívat dovolené. Vzpomínáte ještě na naše první setkání?“

„Bohyně jara Kalmika. Ani se mi nechce věřit, že uběhlo pouze něco málo víc než rok.“

„Váš subjektivní čas, pane Verner. Já jsem od té doby prožila 12 let.“

„A není to na vás ani znát, jste stále ta mladá energická žena jako tehdy. Jen možná trošku zkušenější.“

„Ano, zažila jsem ledacos a snad jsem se poučila ze svých chyb. Rozhodně se už nebudu vydávat za bohyni ani nebudu lovit v kalných vodách. Naše země teď potřebuje každou ruku. Škoda, že jste tu teď prezidentem, docela by se nám hodil inteligentní muž, který se nebojí odpovědnosti.“

Kalmika odešla, Rusko se opět stalo pouze zemí na mapě. Česká republika měla příležitost najít své místo ve světě a tentokrát se snad vyvaruje chyb a přehmatů z devadesátých let minulého století.

## 22.

Pavel býval často v kanceláři hluboko do noci, obnovený stát si žádal plnou pozornost. Navíc nechtěl odbývat své původní povolání, a tak každý den ráno sloužil mši v kapli chrámu svatého Víta.

Dokončil své povinnosti prezidenta a s úlevou otevřel breviář, aby se pomodlil večerní chvály. Modlitba byla významnou vzpruhou po dni plném úřednické práce, setkávání s cizími lidmi a přípravou projevů. V modlitbě se mohl ponořit do milosti všemohoucího Boha a zapomenout na celý svět.

Odložil breviář a vydal se do svého bytu. Jako obvykle použil osobní portál, který mu ušetřil cestu přes prázdná hradní nádvoří a temný hvozd zahrady v Jelením příkopu. Vstoupil do portálu a vtom se to stalo.

Neocitl se ve svém bytě, kolem byla spousta světla, vzduch voněl po ozónu. Proti němu stála zářící ženská postava a dívala se na něho velkýma černýma očima bez víček. Neznámá se uklonila a z jejích zavřených úst vytryskla slova.

„Zdravím tě, biskupe Pavle, já jsem Aerlien.“

„Ty jsi anděl?“ zeptal se popletený Pavel.

„Pokud myslíš duchovní bytost bez hmotného těla, pak ne. Jak vidíš, mám hmotné tělo, možná trošku jiné než ty, ale naše myšlenky jsou v mnohém shodné. Jsem kněžkou řádu Nejvyššího Univerzálního Boha.“

„Kde to jsem?“

„Jsi v našem světě ve Druhém prostoru.“

„Druhý prostor, o tom jsem nikdy neslyšel.“

„A přesto je Druhý prostor součástí velkého díla stvoření. My žijeme z přímé energie našich všepřítomných hvězd. Kdysi jsme taky byli bytosti, které potřebují jídlo připravené z rostlin, ale to je již za námi. Naše těla se přizpůsobila okolnímu prostředí a pro čerpání energie nyní nepotřebujeme žádné zprostředkovatele.“

„To je krásné, žít v souladu s celým světem a nebýt závislý na zabíjení jiných životních forem.“

„Vidíš, říkala jsem, že naše myšlenky jsou v mnohém shodné. Jsi dobrý člověk, biskupe Pavle, a my jsme si tě proto zvolili za svého emisara ve světě lidí. Sami do vašeho světa nemůžeme, protože je tam velice málo energie, takže bychom zahynuli. Ale ty nyní jsi v našem světě a vše si to vyžádalo jen jednoduchou úpravu tvého prostředí. Pouze na sobě máš mikroskopický nezničitelný film, který ti dodává kyslík a filtruje ostré světlo našich sluncí.“

„Musí tu být velmi mnoho sluncí, ani je nedokážu rozeznat od sebe.“

„Ano, náš svět je naplněn životodárnými hvězdami. Naše planeta je jediné místo v naší soustavě, kde je možný život. Slyšel jsi už někdy o temné hmotě vesmíru?“

„Možná jsem něco zaslechl, je to nějaká hmota, která svým množstvím převyšuje významně viditelnou hmotu hvězd, ale jde jen o hypotézu, nebo se mýlím?“

„Ve vašem prvním světě je většina hmoty vesmíru soustředěná do neviditelné temné hmoty, která se nachází v mezihvězdném prostoru. Hvězdy jsou pouze chuchvalce hmoty, kde hustota dosáhla kritickou hodnotu a zažehla termonukleární reakci. U nás je tomu naopak. Naše hvězdy jsou všude kolem nás a svítí svojí termonukleární reakcí, zatímco jen v malých oázách se nachází chladnější temná hmota, ze které je stvořena třeba tato planeta. Dá se říci, že náš druhý svět je negativním obrazem vašeho světa. Jsme na stejném místě, pouze jsme posunuti v jednom vyšším rozměru. Tam, kde je u vás temná hmota, jsou u nás hvězdy. A tam, kde jsou u vás hvězdy, tam je u nás temná hmota planet. Vlastně bychom ani neměli našim obyvatelným světům říkat planety, protože neobíhají kolem žádné z hvězd, nýbrž jsou ukotveny na místě negativní gravitací našeho prostoru.“

„Takže nyní jsme někde tam, kde je u nás Slunce?“

„Výborně. Přesně tak tomu je. Náš životní prostor odpovídá rozměrům vaší hvězdy.“

„A naše planety? Ty jsou přece někde mezi tím.“

„Ano, přesně tak. Vaše planety jsou shluky temnější hmoty, ale skutečná temná hmota je odtlačena slunečním větrem, který tryská z vašeho Slunce, do bezpečné vzdálenosti. Stejně tak v našem prostoru je negativní gravitací dosaženo určitého prostoru mezi všemi slunci na naší obloze a místy, kde žijeme. Bez tohoto prostoru ‚mezi‘ by nebyl žádný život.“

„To je fascinující. Kdyby tohle viděli naši vědci, asi by se toho mnoho v našem světě změnilo.“

„Ano, je to možné. A taky se toho ve vašem světě mnoho změnilo, když jsme náš svět ukázali člověku, který se jmenoval Genadij Petrovič Paustovskij.“

„Vy znáte ruského prezidenta?“

„Nyní, ve vašem subjektivním čase, je to ruský prezident. Tehdy to byl mladý nadějný vědec, který vykazoval neobyčejnou míru schopností chápat zákonitosti vícerozměrného vesmíru.“

„Říkáš, že nemůžete do našeho světa, a přitom nás znáte. Jak je to možné?“

„Naše přístroje, vytvořené z negativní hmoty, jsou schopny prostupovat vaší hmotou i prostorem, a tak můžeme studovat všechno, co se u vás děje, a taky vás, lidi. Naše civilizace je stará několik miliard let, naučili jsme se mnoho věcí, které vám mohou připadat jako zázraky.“

„Pokud jsou vaše přístroje z negativní hmoty, pak musí s naší ‚pozitivní‘ hmotou reagovat a anihilovat se v obrovském výtrysku energie.“

„Nikoliv nutně. Ty jsi tu taky nevybuchl a jsi přitom ve světě negativní hmoty. Vždy záleží na fázovém posunu ve vyšším rozměru. Nicméně o energii jde především. Energie je jediným směnitelným platidlem ve všech myslitelných vesmírech. A to je náš problém. Paustovskij rozpoznal veliký potenciál pohybu energie ve vyšších rozměrech a na základě svých objevů postavil zařízení pro transport osob a věcí pomocí červích děr na libovolné vzdálenosti v prostoru a čase. Jenže nic na světě není zadarmo. Dovedeš si představit, jaké množství energie je potřeba na vytvoření a udržení stabilní červí díry? Je to astronomické množství, které není možné ve vašich jednotkách vůbec zobrazit. Vaše červí díry musejí energii odněkud brát. A berou ji z našeho Druhého prostoru. Dříve to ani tak nevadilo. Bylo jen několik portálů, které byly schopny vytvořit ve vašem prostoru červí díru. Nyní ale, měřeno naším souhlasným subjektivním časem, dochází ve vašem prostoru k aktivaci několika stovek tisíc červích děr za jediný obrat vaší planety kolem své osy. Na to ani náš prostor, složený z nezměřitelného množství sluncí, nestačí. Náš svět se začíná zatemňovat. Energie použitá pro otevření červí díry se po jejím uzavření sice neztratí, vrací se do našeho prostoru, jenže je to v podobě, kterou my neumíme využít. Pokud bude používání červích děr ve vašem prostoru pokračovat, náš svět zahyne.“

„To je ale velký problém, to Paustovskij neví?“

„Neví nebo nechce vědět, jaký je v tom rozdíl? Můžeme samozřejmě evakuovat tuto ‚planetu‘ a přemístit se do jiné hvězdné soustavy, ale jeden svět, kterého si vážíme, zanikne. A jednoho dne se energie našich sluncí vyčerpá na takovou míru, že přestanou fungovat vaše červí díry a je možné, že se zhroutí v okamžiku, kdy jimi bude někdo procházet.“

„Takže nebezpečí hrozí i nám?“

„Ano, i vám. Vy lidé jste zajímavý a neobyčejně dravý druh. Během několika tisíciletí jste dosáhli závratné úrovně, ale cena je vysoká. Hlavní zásadou civilizovaného světa je brát si jen takové množství energie, které se samo nabízí jako jistý odpadní produkt reakcí v nitrech hvězd. Vy se chováte velice nezodpovědně. Zatímco vaše slunce poskytuje dostatek odpadní energie, kterou můžete přímo využít, vy místo toho čerpáte energii ze zdrojů vaší planety, které se tvořily po mnohem delší dobu, než trvá vaše civilizace.“

A nyní dokonce využíváte stejným dravým způsobem energii jiného prostoru. Kde se hodláte zastavit? Až vyčerpáte úplně všechno, co se vám nabízí? Nezanikne pak náhodou vaše civilizace, která je na podobném pirátství celá postavená? Vybrala jsem si tebe, biskupe Pavle, protože jsi člověk, který je schopen naslouchat nářku celého stvoření nad vaším divokým způsobem jeho zneužívání. Musíš to šílenství zastavit. Paustovskij již nenaslouchá hlasu rozumu, museli jsme zvolit někoho jiného. Pomůžeš nám?“

„Já nevím, Aerlien, jsem pouze prezident malého státečku uprostřed Evropy. Lidé celého světa mi nebudou naslouchat, pokud se sami nepřesvědčí, že se děje něco nepřístojného. Celá ekonomika Ruska je nyní založená na vývozu technologie časoprostorových portálů a Rusko je velká země.“

„Ty vaše žabomyší spory a státečky! Copak si vůbec neuvědomujete, jak je vesmír veliký? Jakých met byste mohli dosáhnout při střízlivém využívání jeho zdrojů? Budete stále všechno kolem sebe jen ničit? Vaše náboženství neobsahuje žádné přikázání ‚nezneužiješ energie bratra svého‘? Není žádná naděje?“

„U nás se říká, že naděje umírá poslední. Opravdu nemáme žádné přikázání, které jsi citovala. Možná je to proto, že nemáme jednotné náboženství. Náš svět je, jak tak vidím, žumpa stvoření. Budu dělat maximum, abych současnou situaci zvrátil, ale je to jen malá jiskřička naděje v zoufalé záplavě lidského sobectví.“

„Věříme ti, biskupe Pavle. Naše naděje je ve tvých rukou. Pokud zachráníš náš svět, potom tě jistě Nejvyšší Univerzální Bůh odmění nekonečnou blažeností své přítomnosti, ve kterou doufáme my i vy.“

Světlo zmizelo a Pavel se ocitl ve svém bytě. Jen letmo se podíval na hodiny. Neuplynul žádný měřitelný čas od jeho odchodu z prezidentské pracovny. Jenže tohle nebyl sen. Příliš silně se setkání s bytostí nazývanou Aerlien zapsalo do jeho mysli.

## 23.

Ráno si Pavel dojednal setkání s ruským prezidentem. Pro jeho nabitý program musel čekat až do večera, pak se přesunul portálem do Moskvy a Paustovskij ho přijal.

„Genadiji Petroviči, mám pro vás neodkladné zprávy z Druhého prostoru.“

„Ano? Naši svítící bratři se vám ozvali?“

„Ozvali, vzali mě do svého světa a řekli mi, že naše lavinovité šíření technologie portálů ubírá jejich životodárnou energii.“

„Oni mají energie dost, pane Verner. Celý jejich prostor je jedna veliká plocha hvězd namačkaných na sebe. Navíc si energii pouze půjčujeme, aby se stabilizovala červí díra mezi portály. Jakmile se portál uzavře, energie potřebná na jeho otevření a stabilizaci se vrací. Pochopitelně se vrací do Druhého prostoru, u nás by ji nebylo kam směřovat.“

„Jenže oni tuto vrácenou energii neumějí využít. Naším přičiněním se něco změní, jejich svět se prý zatemňuje.“

„To je jen nějaká výmluva. Jsem přesvědčen, že bytosti z druhého prostoru si poradí.“

„Asi neporadí. Řekli mi, že budou muset evakuovat svoji planetu v naší soustavě a jednou dojde ke kolapsu našich červích děr pro naprostý nedostatek energie.“

„Co po mně vlastně chcete, pane Verner? Technologie portálů se stává pro náš život naprosto samozřejmou, ve Druhém prostoru je energie dostatek, k žádnému kolapsu červí díry zatím nikdy nedošlo.“

„Musíme to zastavit, Genadiji Petroviči, musíme stáhnout všechny generátory portálů, lidé se budou muset vrátit k běžnému způsobu přepravy.“

„To, co říkáte, je naprosto nemožné. Je-li nějaká technologie bezpečná a jednoduchá, pak se prostě šíří a její rozvoj není možné zastavit. Je to, jako kdybyste chtěl zastavit používání elektřiny. Nemůžeme stáhnout generátory, nikdo nám je dobrovolně nevrátí.“

„Víte, Genadiji Petroviči, bytost Aerlien mi řekla jednu důležitou věc. Myslíci bytosti nesmí zneužívat energii jiných myslících bytostí. Lidstvo se chová nezodpovědně a váš vynález vede k narušení života mnoha jiných bytostí, které nás předčí ve všech oborech pro svoji moudrost prověřenou miliony let vývoje. Oni vědí, co je třeba, my jsme teprve na začátku cesty a můžeme se mýlit.“

„Ať je to jak chce, technologie portálů se bude dál šířit, s tím se nedá nic dělat,“ řekl Paustovskij a vstal od stolu.

Pavel se tedy vracel domů s nepořízenou. Samotný vynálezce portálů nechce nic v zájmu bytostí Druhého prostoru podniknout. Bude třeba postupovat jinak. Ale jak?

## 24.

Čas pokročil, přišel květen a Pavel stále nevěděl, jakým způsobem by podnikl kampaň proti časoprostorovým portálům. Procházel se jarní Prahou a pozoroval kvetoucí stromy v parcích.

„Pane prezidente, můžete mi pomoci?“ ptala se dívka stojící na cestičce pod stromem.

„Já nevím. Co potřebujete?“

„Mám malý plat a zařídila jsem si účet u banky. Peníze mi jdou přímo z výplaty na účet a banka pak posílá peníze za nájem mému domácímu. Všechno to bez problémů funguje, mám tam nějaký trvalý příkaz, kolik peněz a kam poslat. Jenže tento měsíc banka poslala peníze jinam. Prostě si spletli číslo účtu a ten člověk, co ty peníze dostal, mi je nechce vrátit.“

„Tohle vám musí uhradit banka a ona pak musí vymáhat omylem odeslané peníze, neměli by vám s tím dělat starosti.“

„Jenže oni mi tvrdí, že ty peníze poslali a k chybě došlo někde na centrální bance, nějak se jim tam prý popletly cesty nebo co. Oni to můžou udělat, já nemůžu nic. Ty peníze mají oni a tečou jim nějakým kanálem, spíš bych tomu řekla černá díra, když se ztrácejí.“

„Poslyšte, slečno, s tou černou dírou jste mi možná pomohla. Přijďte zítra ráno do mojí kanceláře a prokažte se touto vizitkou, zařídíme vše potřebné.“

Pavel podal dívce vizitku a zamířil na hrad. Oni to můžou udělat, já nemůžu nic. Ovšem, Aerlien to může udělat.

Druhý den si objednal vysílací čas v televizi. Tentokrát nemusel do studia, televize přišla za ním. Pavel si připravil krátký projev a když se rozsvítilo světlo na kameře, pustil se do toho.

„Vážení spoluobčané, mám pro vás důležité sdělení. Před časem jsem byl kontaktován jistou vyspělou civilizací, která mi vysvětlila, že používání přenosových portálů komplikuje jejich život. Možná mě budete považovat za blázna, ale to, co vám říkám, je fakt. Tato civilizace může s lidmi, kteří se přenášejí portálem, manipulovat. Proto jsem se rozhodl vás a celý svět varovat: používání přenosových portálů nemusí být od dnešního dne tak bezpečné, jak se vám zdá. Doporučuji všem, aby používání portálů zanechali, jinak bude jen na jejich odpovědnosti, co se s nimi stane. Děkuji vám za pozornost.“

Když televize odešla, vydal se Pavel do katedrály a modlil se v kapli

svatého Václava, aby dostal sílu k závěrečné akci.

Potom polohlasem řekl: „Aerlien, pokud mě slyšíš, dostaň mě k vám, potřebuji s tebou mluvit.“

Šel do kanceláře a aktivoval portál do svého bytu. Jak očekával, ocitl se místo u sebe doma v zářícím světě Druhého prostoru a Aerlien stála proti němu.

„Mám nápad, Aerlien, ale budu k tomu potřebovat vaši pomoc.“

„Pokud to bude možné, pak ti pomůžeme, je to v našem zájmu.“

„Dobře. Dnes večer musíme zařídit demonstraci síly z vaší strany. Jestliže můžete přemístit člověka z červí díry sem, pak možná můžete ovlivnit celou červí díru. Potřebuji, abyste nechali vybuchnout červí díru, ve které se budu nacházet já, a cestující z ostatních červích děr musíte vysadit někde jinde, než je jejich cíl. Myslíš, že to půjde?“

„Co se týče změny cíle červí díry, neměl by to být problém. Ovšem ten výbuch, to odporuje našim zásadám. Nezměrně si vážíme života každé myslící bytosti a nemůžeme dopustit, aby někdo zahynul jen proto, že my chceme žít.“

„Jenže bez osobní oběti lidé neuvěří.“

„Můžeme to udělat jinak, biskupe Pavle. Přeneseme tě do našeho světa a teprve pak způsobíme implozi červí díry. Jenže to může nadělat značné škody, jsi si toho vědom?“

„Jsem si toho vědom. Lidé si budou možná myslet, že jde o vaši akci, možná to budou pokládat za náhodu. Ale konečný důsledek musí být zničující. Možná by bylo dobré, kdybyste mne na nějaký čas ponechali ve vašem světě, než se zase vrátím, aby alespoň vznikl dojem, že jsem zahynul. Já potom vše vysvětlím.“

„To by mohlo fungovat. Provedeme ten výbuch a pak budeme všechny cestující pomocí portálů vysazovat na vzdálených místech od jejich cíle, kde nebude žádný portál. Myslím, že to na lidi zapůsobí a přestanou portály používat. Je to dobrý nápad, biskupe Pavle.“

## 25.

„Vážení diváci, nacházíme se na Pražském hradě. To, co vidíte za mými zády, jsou zbytky prezidentského paláce. Velká část budovy dnes v noci zmizela za velkého výbuchu někam do neznáma. Bohužel se zdá, že v danou dobu se v budově nacházel prezident republiky Pavel Verner. Podle mínění specialistů došlo zřejmě k implozi červí díry, která se otevírá při aktivaci přenosového portálu. Zdá se, že pan prezident sice před používáním portálů varoval, ale sám portál používal. V každém případě je jasné, že portály opravdu znamenají značné nebezpečí a neměly by se používat.“

Pavel všechno sledoval z Druhého prostoru bez nějakého nadšení. Bylo mu líto budovy, která byla kvůli němu zničena. Jenže v našem dnešním světě nic bez patřičného efektu dosáhnout nelze.

Během dne nastala panika kvůli lidem ztraceným v portálech. Někteří se našli až po několika hodinách, a to často až na druhé straně světa. Portály se během jediného dne přestaly používat, nikdo nechtěl riskovat.

„Funguje to, biskupe Pavle, je mi to ale trošku líto, že se vztahy mezi našimi civilizacemi řeší násilím,“ řekla Aerlien.

„Lidé si s tím násilím začali.“

„Oni nevěděli, co dělají, jedinou odpovědnost měl pan Paustovskij, který portály vymyslel.“

„Není ti líto, Aerlien, že jste mu vůbec něco říkali?“

„Jen jsme mu ukázali cestu a on pak po ní kráčet díky svým schopnostem. Jenže některé věci si vysvětlil po svém. Chtěli jsme mu dát důležitý dar a on si sám našel metodu, jak tento dar obejít. Nyní můžeme dát tento dar tobě, biskupe Pavle, pokud budeš chtít.“

„O co jde, Aerlien?“

„Jde o schopnost rozumět skrytým významům světa a pohybovat se po světě bez omezení hmotou.“

„Myslíš nějaký zázrak?“

„Ano, pokud pokládáš celé stvoření za zázrak. Vy lidé si nejste vědomi možností svého mozku. Je to tak velkolepý a nádherný nástroj pro život duše ve hmotném světě! Může dokázat daleko víc, než jste schopni a ochotni pochopit. Když otevřu určité skryté možnosti tvého mozku, budeš napříště celý svět považovat za součást sebe samého. Všeobecná empatie změní tvůj život, pouhou silou myšlenky budeš schopen přemístit své hmotné tělo do libovolného místa ve vašem světě, ba co více, do libovolného místa celého vesmíru Prvního prostoru. Je to daleko lepší metoda než použití portálů,

protože dosáhneš přímého souznění se subprostorem, který tě pak ponese na vlně svého nezměrného oceánu.“

„Nejsem si jistý, jak by takovou schopnost lidé přijali. Možná by mě považovali za zrůdu, kterou je třeba odstranit. Jsem křesťanským knězem a některé schopnosti přenechávám raději našim svatým.“

„Třeba svatému Vojtěchovi? Kdysi jsem s ním mluvila. Byl to výjimečný muž, který si byl schopností svého mozku plně vědom.“

„Ty jsi mluvila se svatým Vojtěchem? Vždyť je to několik století...“

„Ne všechno je takové, jaké se to jeví. My žijeme mnohem déle než vy, a navíc umíme cestovat časem. Vojtěch Slavníkovec dokázal cestovat prostorem a byl si vědom souladu s celým světem. Taky svatý František tyto schopnosti měl. Máš pravdu, lidé, kteří dokázali otevřít své nitro, jsou často církví označeni za svaté. Ale někteří byli naopak církví upáleni jako čarodějníci. A někteří upálení se pak stali svatými. Ne všechno je takové, jaké se to jeví.“

„To je fascinující, ale já vždycky myslel, že svatí měli tyto dary od Boha.“

„A od koho jiného by je měli mít? Bůh stvořil vaši rasu se vším, co potřebuje k otevřenému a fascinujícímu životu. Jenže lidé si často raději vyberou jednodušší cestu, na které nemusejí tak trápit svoje svědomí. Proto jste na své schopnosti zapomněli. Jenže nic není definitivní a nic není absolutní, kromě samotného Boha. Můžete tyto schopnosti opět získat, modlila jsem se za vás a dostalo se mi vnuknutí, že skrze tebe, biskupe Pavle, může být váš svět napraven. Řekl jsi, že je váš svět žumpou stvoření. To však není bezpodmínečně nutné, můžete se těšit ze všech darů stvoření, které vám byly dány. Pojď a skloň hlavu, požehnám ti milostí Nejvyššího Univerzálního Boha.“

Pavel sklonil hlavu, Aerlien vztáhla ruce a podržela je nad ním.

„Tuto milost jste již jednou znovuzískali z rukou Božího Syna. Jenže pak jste ho ukřižovali a vkládání rukou se stalo jen ceremonií. Nyní, biskupe Pavle, jsi obdržel milost prvních apoštolů. Budeš znít s empatií světa a budeš moci přemísťovat své tělo subprostorem. Co s tímto darem uděláš, je jen na tobě. Ale pokud vložíš své ruce na hlavu jiného člověka a budeš si přímo vědom milosti, kterou Bůh poskytuje, pak všechny tvoje rozšířené schopnosti přejdou na tohoto člověka. Zůstávej stále s milostí Boží.“

Aerlien složila ruce kolem těla, Pavel se narovnal a oba se chvíli dívali do očí toho druhého. Hloubka černých očí Aerlien byla nezměrná a hrála Pavla u srdce. Pak se najednou svět rozostřil a on se ocitl před kostelem v Drahanech.

## 26.

Slunce zářilo nad krajem a v korunách kvetoucích stromů bzučely včely. Pavel zamířil do kostela a poklekl před oltářem. Sklonil se v modlitbě a cítil, jak na něho působí všechno dění světa. Cítil pohled svého kolegy, kněze Karla, který stál za ním, věděl, že po návsi právě prochází vdova Baráková, cítil blížící se autobus na cestě od Horky. Vstal a podal ruku Karlovi.

„Otče biskupe, vy jste tady? Mysleli jsme, že jste zemřel.“

„Já jsem vzkříšení a život, pravil Pán. Kdo ve mě věří, nezahyne, ale bude mít život věčný.“

„Takže to byl zázrak, že jste přežil tu strašnou katastrofu?“

„Já sám nevím, co to bylo. Dostalo se mi zvláštní milosti a já ji nezavrhnou. Pojd', Karle, půjdeme na faru.“

Pavel zavolal z fary do Prahy a oznámil, že je živý a zdravý. Premiér Adámek, který už převzal nezbytné prezidentské funkce, to slyšel velice rád a zval Pavla na Hrad do improvizované kanceláře.

„Kde jste, pane prezidente? Pošlu pro vás auto.“

„Jsem v Drahanech, pane Adámek. Nikoho neposílejte, přijdu sám.“

„Ale, pane prezidente, takovou dálku...“

„Nic není nemožného pro ty, kteří věří,“ řekl Pavel, odložil telefon a rozloučil se s Karlem.

Potom vyšel z drahanské fary a jistým krokem vstoupil na dlažbu nádvoří Pražského hradu.

Český národ byl nadšen návratem prezidenta, ten však svolal tiskovou konferenci a oznámil svoji rezignaci.

„Pro jisté dary, kterých se mi dostalo skrze naše přátele ve Druhém prostoru, budu raději působit jako biskup, což je moje hlavní povolání. O potřeby národa se postará pan Adámek, který má moji plnou důvěru. Pokud ale přijdete do Drahan a budete stát o život plný fascinujících možností a taky plné odpovědnosti za své jednání, potom vám nabídnu dary, které sám mám, a váš život se otevře novému poznání.“

Zřízení Drahanské diecéze trvalo asi tři týdny, Pavel tu dobu prožil v postu a modlitbách, byl opět jen se svým Bohem a celá politika probíhala kolem něho bez sebemenšího vlivu na jeho život. Potom odjel do Říma a naprosto proti všem církevním pořádkům vložil ruce na hlavu svatého otce Jana XXIV. Převzal pověření vést svoji diecézi a vrátil se do Drahan.

## 27.

Bylo po dešti, letní slunce prudce zářilo a odráželo se v loužích na cestě. Otec Pavel krácel po silnici od Rozstání. Odsloužil dopolední mši a vracel se na faru do Drahan. Došel k první chalupě v Otinovsi „Pazderně“ a šel dál do kopce. Měl za sebou rok a půl života v prudkém tempu a nyní si užíval klid, který panoval v jeho malé diecézi na konci světa.

Krácel do kopce, potom vykročil a zmizel v záři poledního slunce. Kam se vydal, věděl jen on sám a všemohoucí Bůh.